

Amerikas Latviešu Baptistu Apvienības Mēnešraksts

KRISTĪGĀ BALSS

Nr. 4

2021. g. oktobris, novembris, decembris

92.4.

„Tad Jēzus atkal runāja uz viņiem, sacīdams: "ES ESMU pasaules gaisma; kas seko Man, tas patiesi nestaigās tumsībā, bet tam būs dzīvības gaisma." Jāņa ev. 8:12

Redakcijas kolēģijas piezīmes

Adventes laikā mēs vēšam domas uz to, ka pirms vairāk nekā 2000 gadiem Jēzus Kristus nāca pasaulē. Daudzās draudzēs un ģimenēs šo adventes laiku mēs iezīmējam ar adventes vainagu. Vainagā ir iespraustas sveces, un katru nedēļu pirms Kristus dzimšanas svētkiem mēs iededzam sveci. Sākumā viena svece, tad divas, un tad svētku priekšvakarā mēs iededzam visas piecas sveces. Gaisma no vienas sveces ir manāma, un no divām vēl vairāk.

Sveces gaisma mums atgādina Jēzus vārdus: “Es esmu pasaules gaisma; kas seko Man, tas patiesi nestaigās tumsībā, bet tam būs dzīvības gaisma.” (Jāņa ev. 8:12).

Pasaulē ir daudz tumsas. Mēs tumsu varam saskatīt un aprakstīt dažādos veidos. Pasaulē daudzi ļaudis cieš no mēra, daudzi ir miruši, ļauni cilvēki dara ļaunus darbus, viltīgas un bezdievīgas varas draud ar karu un postu, visās pasaules malās ir dabas katastrofas. Šī pasaule nav tāda, kuŗu radīja Dievs, un kāda tā bija, pirms pasaulē ienāca grēks un ļaunums. Tumsa cenšas pārvarēt gaismu, bet Kristus gaismu nav iespējams pārvarēt.

Jēzus Kristus nāca pasaulē, lai dotu cilvēcei mūžīgo dzīvību, cerību, prieku, mieru. Viņš nāca tumšajā pasaulē ar savu gaismu! Mēs esam aicināti atspoguļot to gaismu, kuŗu Jēzus Kristus nesa pasaulē, kā to mums atgādina Pāvils vēstulē filipiešiem 2:15 “Topiet nevainojami un šķīsti Dieva bērni, būdami neaptraipīti, sakropļotas un samaitātas paaudzes vidū, kur jūs mirdzat kā zvaigznes pasaulē”. Būsim kā gaisma tumšā pasaulē!

Šinī “Kristīgās Balss” numurā ir liela rakstu dažādība. Mēs ceram, ka šie raksti visiem lasītājiem atgādinās, ka Jēzus Kristus ir pasaules gaisma!

Vāka fotogrāfiju mums deva Laura Vilne. Mēs pirms gadiem satikām Lauru Cēsīs un varam priecāties par viņas fotogrāfijām un mākslinieciskajām spējām. Viņas fotogrāfijas ir arī publicējies pazīstamais žurnāls “National Geographic”.

“Kristīgo Balsi” elektroniskā formātā esam publicējuši jau četrus gadus. Pateicamies visiem rakstu sagatavotājiem, fotogrāfiem, dzejniekiem, runātājiem un lasītājiem par labām atsauksmēm un padomiem. Īpašu pateicību izsaku saviem redakcijas kolēģijas brāļiem par labo sadarbību un cītīgo darbu. Šinī gadā mācītājs Oļģerts Cakars beidza savu darbu redakcijas kolēģijā. Sākot ar iepriekšējo numuru, brālis Enoks Biķis izpilda korigēšanas un literārā stila labojumus. Paldies jums, brāļi, par veikto darbu.

Novēlam visiem lasītājiem ASV, Kanādā, Latvijā, Brazīlijā, Austrālijā un citās pasaules valstīs priecīgus Kristus dzimšanas svētkus. Lai Kristus gaisma spīd mūsu sirdīs un staro no mums nevien šajos svētkos, bet ikkatrā dienā!

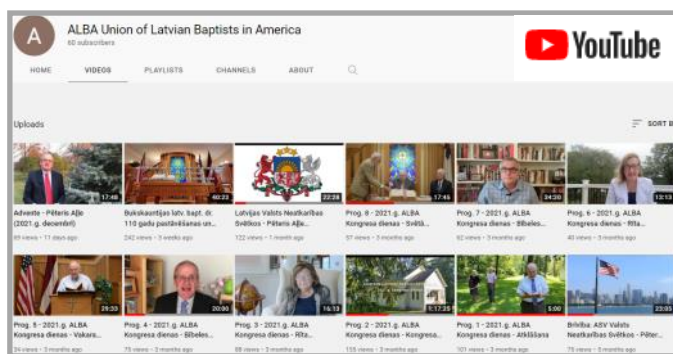
Pēteris Aļļe

Redakcijas kolēģija: māc. Dr. U. Ukstiņš, P. Aļļe.
Vāka foto: Laura Vilne

www.kristigabals.com

e-pasts: info@latvianbaptistsinamerica.org

ALBA YouTube KANĀLS

Visas ALBA programmas ierakstus variet skatīties ALBA YouTube kanālā. Tur arī ir ierakstīti vairāki svētbrīži: adventes un arī drīz būs Kristus

Dzimšanas svētku svētbrīzi: <https://www.youtube.com/channel/>

ADVENTES PĀRDOMAS

Māc. Dr. Pauls Barbins

Jo Varenais lielas lietas pie manis ir darījis, un svēts ir Viņa Vārds. (Lūkas ev. 1:49)

Tuvojoties šī gada Adventes dienām, sāku gatavot gadskārtējo lūgšanu: "Nāc, Kungs Jēzu!" Saprotu ka šādas lūgšanas vārdi zināmā mērā var izskanēt ironiski, jo ticu, ka Dievs jau ir nācis, iemiesojies Jēzū Kristū un ir jau piedzimis cilvēku vidū. Vai varam vēl ko dziļāk izlūgties no Dieva, kurš ir jau nācis tuvu pasaulei un ir dāvājis pestīšanu ikvienam?

Dievs ir jau atbildējis uz cilvēces atkārtotām lūgšanām un ir iemiesojies Jēzū. Kāpēc mēs turpinām pacelt šādu lūgšanu Adventes laikā? Varbūt, ka mūsu lūgšana ceļas no mūsu dveseles dziļumiem un pierāda to, ka paši neesam sapratuši Dieva iemiesošanās garīgo nozīmi. Kristus ir nācis, bet mēs kā cilvēce turpinām dzīvot, it kā tas nebūtu

SATURS

Redakcijas kolēģijas piezīmes – Pēteris Aļle	2
Adventes pārdomas— māc. Dr. P. Barbins	3
Pāršķeltās debesis—māc. Dr. U. Ukstiņš	4
Dzejas—Olģerts Cakars	7
Durvis uz Brīvību —māc. Edgars Mažis	9
Tie noraida veselīgu mācību —Benita Ukstiņa	11
Kristieši mēra laikos — Juris Alksnītis	13
Svētais vakarēdiens kongresa dienās Māc. U. Ukstiņš, Carlos Augstroze	16
Māc. Friča Ukstiņa amatā iveršanas dievkalpojums Gatis Ķeris	18
110 gadi Bukskauntijas Draudzē—Benita Ukstiņa	19
Rudens un pateicības svētki dienvidkurzemē Enoks Biķis, Edgars Mažis, Verners Šteinbergs	21

Foto: ALBA YouTube kanāls

noticis. Dievs pasaulei atkārtoti dāvā pats Sevi, bet mēs turpinām dzīvot, neievērodami vai neuzticoties šādam vienreizējam notikumam.

Zinām to vai arī nē, - šī Adventes lūgšana ceļas no cilvēces limitējumiem. Neesam spējīgi sasniegt tādu dzīvību, pēc kādas mūsu dvēseles kāro. Paļaujamies uz pašu spēkiem, lai atbrīvotu paši sevi – tā vietā, lai censtos pēc pilnības Jēzū Kristū. Kāds teologs ir skaidrojis, ka, paļaujoties uz mūsu pašu veidotām neskaitāmām metodēm, esam cerējuši atkāpties no cilvēces esamības, lai tā pārvarētu mūsu ierobežoto būtību.

Īsumā turpināsim domāt, kā varam paši nosacīt un tad pārspēt mūsu ekistenci.

Neesam pilnīgi sapratuši mūsu vajadzību pēc Dieva. Tādēļ, turpinām neziņas pilnā veidā meklēt pēc tā, kas dotu vajadzīgo un nepieciešamo mūsu dvēselem. Mēs atkal paceļam Adventes gadskārtējo lūgšanu "Nāc, Kungs Jēzu!".

Adventes dienas lūgšana atgādina, ka Dievs atkārtoti piedāvā to, kas vajadzīgs ikkatrai dvēselei - cerībā, ka uz šo visjaunāko piedāvājumu visa cilvēce atbildēs ar simprocentīgu "Jā". Bet uz ko gan citu cilvēce atbild ar "jā"?

Sākums pozitīvai atbildei uz Dieva gadskārtējo Adventes piedāvājumu pamatojas atziņā ka Dievs Pats izvēlējās iemiesoties Kristū un kļūt par cilvēku. Padomāsim: Tas kurš tika pacelts un ir sēdies pie Dieva labās rokas, ir cilvēks, tāds kā Tu un es, tikai noteikti bez grēka vainas. Ja Dievs Pats tā vērtē cilvēka būtību ar visiem tās ierobežojumiem un nespēku, lai tajā pagodinātos, tad arī mēs varam pieņemt sevi pašus, kā arī savus tuvākos, ar visiem cilvēciskskajiem limitējumiem.

Tas, kas vieno mūs ar Dievu, tās nav mūsu dievbi-
jīgās darbības, bet gan tas, kā Dievs Pats vērtē un pagodinās cilvēciskskajā būtībā. Esam vienoti ar Dievu, jo Dievs Pats vērtē ikkatru.

Cik gan atbrīvojoša un cik ļoti stiprinoša ir atziņa par to, ka Dievs Pats vērtē ikvienu tik dziļi, ka Viņš Pats ir izvēlējies iemiesoties cilvēka būtībā! Tas nozīmē, ka mums - ticīgajiem nav nekas īpašs jāizda-

ra, lai pierādītu, ka esam tā vērti, lai paliktu vienotībā ar Dievu, jo Dievs Pats ir vienojies ar mums caur Jēzu Kristu.

Dieva iemiesošanās Jēzu Kristu pierāda to kā Dievs vērtē cilvēku un vērtē ikkatru. Dzīvojot ar šādu ticību - tas atļauj ikkatram vērtēt sevi pašu kā arī savu tuvāko. Tā kā Dievs Mūsu vērtība Dieva acīs parādās līdz ar Dieva piedošanu, žēlsirdību un mīlestību, mums tiek atgādināts, ka ikkatrs cilvēks ir arī spējīgs piedot, vairot žēlsirdību un mīlēt gan sevi pašu, gan citus.

Šajā Adventes laikā atļaujies sev atzīt, ka Tu pats esi Dieva vērtējums un ka Dievs vēlās Tev to atgādināt šajā svētku laikā. Atļauj sev lūgt 'Nāc, Kungs Jēzu' un tad saņem Dieva mīlestību, kas ir iemiesota Jēzū Kristū.

Svētītas Adventes dienas ikkatram Dieva vērtējumā!

PĀRŠĶELTĀS DEBESIS

Jesajas 64:1-9

Māc. Dr. Uldis Ukstiņš

Pravietis Jesaja uz-
runā Dievu, lūdzot:
Kaut tu pāršķeltu de-
besis un nonāktu
zemē! (Jesajas gr. 64:1)
Tas ir taisni tas, kas
notika tad, kad Dievs
nāca pie mums Jēzū
Kristū. Tas notika ar
Jēzus Kristus
piedzimšanu jaunavai

Foto: ALBA YouTube kanāls

Marijai Betlēmes kūtiņā, par ko dziedam dziesmā:
Ārā iz debesu gaismas pils, pasaulē ļaunajā,
mūžīgās mīlestības dzīts, mans Glābējs nonāca!

Pasaule, kurā Jēzus Kristus piedzima, bija tumša un ļauna pasaule. Tāda tā par nožēlu ir arī daudzos veidos vēl šodien, pēc 2000 gadiem! Mēs pirms gada šeit Savienotajās valstīs piedzīvojām vienas no brutālākajām prezidenta vēlēšanām Amerikas

modernā vēsturē. To negatīvais iespaids par nožēlu turpinās vēl šodien, un liekas, ka tas tā turpināsies vēl ilgi. Jāskumst par to, ka ir arī kristieši, kuŗi šīs zemes politikā nav parādījuši sevi vislabākajā gaismā. Protams, pandēmija,

kuŗa pāršalca šo zemi un pasauli, kas tagad ilgst jau gandrīz divus gadus, ir nesusi daudz sāpju un asaru. Par spīti tam, ka izstrādātas jau vairākas pret-kovida vakcīnas, pasaulē ir miruši vairāk kā pieci miljoni un tajā skaitā Savienotajās valstīs vairāk kā 770,000. Tas tādēļ, ka vakcīna daudziem nav bijusi pieejama gan šai zemē, gan arī citur pasaulē. Klāt visam ir nākušas līdz šim vēl neredzētas dabas katastrofas:

orkāni, plūdi, vētras, ugunsgrēki un sausums.

Grēcīga un tumša bija arī pasaule tad, kad Jēzus Kristus piedzima Betlēmes kūtiņā. Tajās dienās ķēniņš Hērods, dzirdēdams no austrumzemju ķēniņiem par Kristus piedzimšanu, ļoti sadusmojās. Gudrie, kā tie arī nosaukti, saka ķēniņam Hērodam, ka ir nākuši pielūgt jaunpiedzimušo Ķēniņu. Hērods, bija aizdomu pārņemts un jutās apdraudēts savā varā. Viņš centās Jēzu nogalināt, izdodot pavēli, ka jānogalina Betlēmē un tās apkaimē visus zīdaiņus, divu gadu vecus un jaunākus bērnus. Lasām: “Kad Hērods redzēja, ka gudrie viņu piekrāpuši, (tas ir neatgriežoties pie viņa, lai pastāstītu, kur viņi atraduši Jēzu, bet pa citu ceļu atgriezušies uz savu zemi,) tad viņš ļoti apskaitās un lika apkaut visus bērniņus Betlēmē un visā tās apkārtnē, divi gadi vecus un jaunākus, pēc tā laika, ko viņš no gudriem bija izzinājis. Tad piepildījās pravieša Jeremijas runātie vardi: Brēkšana bija dzirdam Ramā, daudz raudu un vaimanu; Rāhēle apraud savus bērnus un nav iepriecināma jo viņu vairs nav. (Mateja ev. 2:16-18) Pagājušos divos gados daudzas mātes ir apraudājušas savus bērnus un nav apmierināmas, jo viņu vairs nav. Par spīti tam, ka citi sacīja, ka pandēmija neskars bērnus, daudzi bērni tomēr ir miruši un mirst no šīs šausmīgās slimības.

Patiešām, kā tas bija Jēzum piedzimstot, arī šodien ir reāli dziesmas vardi: Pasaulē daudz tumsas, tālu vēl ir rīts, visiem vajag gaismu, kas nes prieku līdz! Apustulis Jānis raksta sava evaņģēlija prologā: Gaisma spīd tumsā un tumsa to nespēja satvert. (Jāņa ev. 1:5) Jaunā latviešu tulkojumā lasām, ka tumsa nespēj “satvert” tumsu. Bet ir arī daudzi citi vardi, kas tiek lietoti, lai tulkotu grieķu vārdu, kas šeit atrodams. Tā ir tulkojumi kuros lasām, ka tumsa nespēj “izdzēst” gaismu, tumsa nespēj “pārvarēt” gaismu, jeb ka tumsa nespēj “apslāpēt” gaismu. Gaisma vienmēr ir uzvarētāja un spēcīgāka par tumsu. Vai tā būtu maza svecīte, kas tumšā naktī redzama daudzu jūdžu attālumā, vai tā būtu zvaigzne, kuŗa spīd tumšā pasaules telpā, ceļodama miljardiem jūdžu lai sasniegtu mūsu Zemes lodi, gaisma arvien uzvar tumsu! Sava

evaņģēlija prologā apustulis Jānis raksta par Jēzu Kristu: “ Viņš bija patiesā gaisma, kas nāca pasaulē un spīd visiem cilvēkiem! (Jāņa ev. 1:9) Nav citas tādas spēcīgākas gaismas, kāds ir Jēzus Kristus. Patiesi caur Viņu viss ir radies! Kristus Pats ir gaismas Radītājs! Dievs sacīja: Lai top gaisma, un tapa gaisma! (Pirmā Mozus gr. 1:2).

Šajās dienās mums vairāk kā nekad ir vajadzīga Dieva gaisma, kas ir Jēzus Kristus. Mums vajaga, lai Dieva gaisma apspīdētu mūs un iespīdētu mūsos. Šajās dienās mums vajadzīga..: Gaisma kas nes prieku līdz! Mums vajadzīga tā gaisma, kas dara gaišas kādreiz drūmās, tumšās, mākoņainās un pelēkās dienas, kas dara gaišas tumšās ziemas naktis un dienas. Tajās mums nākas kādreiz justies drūmi un melanholiski. Tad caur mākoņiem izlaužas saulesgaismas stars, un tas pilda sirdis ar prieku!

Pravietis Jesaja, uzrunādams Dievu, liecina ka no seniem laikiem Dievs ir bijis Jūdu tautas Sargs un Palīgs: “Kopš senseniem laikiem, ne auss to ir dzirdējusi, ne acs to redzējusi, ka būtu vēl kāds cits tāds Dievs, izņemot Tevi, kas palīdz tiem, kas uz Viņu paļaujas.” (Jesajas gr. 64:3) Gan Vecā, gan Jaunā Derība, runā par Dievu, kuŗš nevienam no mums nav tāls, nedz svešs. Šīs pandēmijas dienas ir bieži atšķirušas bērnus no vecākiem, šķīrušas ģimenes kritiskos brīžos. Esam redzējuši televīzijā traģiskus stāstus, kur tuvinieki nav varējuši būt kopā ar saviem mīļajiem, kuŗiem bija jāmirst vieniem, bez mīļo pieskāriena. Dievs, kuŗš ir pāršķēlis debesis un nonācis zemē Jēzū Kristū, ir vienmēr un visur pie mums. Kad ticam uz Viņu, tad mums nekad nav jābūt vieniem! Kristus saka ka Viņš ir ar mums ikdienas līdz pasaules galam, līdz laika beigām. Vēl vairāk Dievs ir ar mums caur ļaudīm, kuŗus pilda Viņa Svētais Gars. Viņš ir ar mums caur saviem eņģeļiem. Tādi eņģeļi bija žēlsirdīgās māsiņas, ārsti un apkopēji, kuru mīlestības glāsti aizskāra slimniekus. Kad tuvinieki nav varējuši būt kopā ar saviem mīļajiem, Dievs caur Kristu vienmēr bijis ar viņiem.

Kad Dieva mīlestības gaisma ir iespīdējusi kādā sirdi, iespīdējusi mūsu sirdīs, mēs nespējam citādi,

kā likt mūsu gaismai spīdēt ļaužu priekšā. Tad mēs nespējam citādi kā mīlestībā kalpot tuvākam.

Liksim mūsu gaismai spīdēt ļaudīm ap mums! Mācīsimies ar labiem darbiem kalpot tuvākam!

Mēs dzīvojam pasaulē, kurā bieži politiskas ideoloģijas šķir cilvēku no cilvēka, šķir pat ģimenes locekļus. Mēs dzīvojam pasaulē, kurā naidīgas grupas dusmās kliez viena uz otru, kurā daudzi nevēlas dzirdēt neko no citu teiktā, tāpēc, ka tie nedomā tieši tāpat, kā viņi paši. Bet tie, kurus pilda Kristus mīlestības gars, ir Viņā vienmēr vienoti.

II

Šīs pašas Rakstu vietas nākošajā daļā mēs redzam raksturotus: gaismas bērņus un redzam raksturotus tos ticīgos, kuŗi liek savai gaismai spīdēt ļaužu priekšā. Mēs lasām: “Tu labprāt nāc pie tā, kas taisnību dara ar prieku, pie tiem, kas Tavos ceļos piemin Tevi.” (Jesajas gr. 64:5a) Praviētis Jesaja atkārtoti runā par to, ka Dievs aicina tautas pilsoņus uz taisnu rīcību savā dzīvē. Jau pirmā nodaļā Jesajas grāmatā mēs redzam nosodījumu jūdu tautas ne-taisnai rīcībai: “Tavi pārvaldoņi ir atkritēji un zagļu biedri—tie pieņem dāvanas un dzenas pēc kukuļiem; bāreņiem tie neizdod tiesas un atraitņus sūdības nenāk viņu priekšā.” (Jesajas gr. 1:23) Cik traģisks šis raksturojums par Dieva tautu – ka tauta, kuŗai Dievs atkārtoti liecinājis par savām rūpēm par atraitni un bāreņi, aizmirsusi gādāt par tiem. Cik traģisks ir raksturojums no Savienotajām valstīm šodien, kuŗās gandrīz 20. miljoniem bērņu trūkst dienišķās maizītes; tiem jāiet gulēt izsalkušiem.

Pie savas grāmatas beigām Jesaja saka, ka dievkalpošana, kāda Dievam patīk, izteicas rūpēs par nabago un bāreņi. Lasām: “Vai tā nav drīzāk gavēšana, kāda Man patīk, proti: kad tu atraisi kalpības jūga važas. Kad tos, kam pāri nodarīts, atlaiž svabadībā un noņem no viņu pleciem ikkatru jūgu.” (Jesajas gr. 58:6) Savienotās valstis izcīnīja pilsoņkaru, kuŗā uz kaŗa lauka mira kādi 700,000 kaŗavīri, lai tiktu atbrīvoti vergi, lai no to pleciem tiktu noņemts kalpības jūgs. Cik traģiski, ka toreiz bija kristieši, kuŗi lietoja Bībeli, lai aizstāvētu ver-

dzību. Traģiski ir arī tas, ka pēc vairāk ka 150 gadiem melnie ļaudis šajā zemē nav ieguvuši pilnīgu vienlīdzību. Traģiski ir tas, ka rasisms nav pilnībā izskausts no šīs tautas dzīves.

Nākošā pantā praviētis turpina runāt par dievkalpošanu, kāda Dievam ir patīkama: “Vai ne tā, kad tu savu maizi lauz izsalkušam un nabagus, kas bez pajumtes, uzņem savā namā; kad tu redzi kailus un tos apģērb un neatraujies no sava tuvākā.” (Jesajas gr. 58:7) Mēs dzirdam atbalsis no šiem pravieša vārdiem Jēzus līdzībā par avīm un āžiem, kas minēti līdzībā par pēdējo tiesu. Kritērijs, kas ļauj atšķirt avis no āžiem ir, kā mēs atsaucamies, redzot tuvāko vajadzības: vai mēs paēdinām izsalkušos, vai apģērbjam kailos, uzņemam svešiniekus un bezpajumtniekus. Jēzus prasa lai mēs padomājam par to, vai mēs apmeklējam slimos un cietumniekus? Viņš jautā: “Vai mēs saskatām Dieva vaigu katrā mūsu līdzcilvēkā?” Kad mēs tā darīsim, saka praviētis Jesaja: “Tad tava gaisma atmirdzēs kā rīta blāzma, tava atdzimšana notiks ātrāk - tava taisnība ies tavā priekšā un tā Kunga godība tevi pavadīs.” (Jesajas gr. 58:8) Šādā veidā mēs varam likt mūsu gaismai spīdēt ļaužu priekšā!

Tālāk šajā pašā Rakstu vietā lasām: “Kad tu izsalkušam atvērsi savu sirdi un paēdināsi apbēdinātu dvēseli, tad tava gaisma atspīdēs tumsībā un tava tumsa būs ka gaiša pusdiens.” (Jesajas gr. 58:10). Dievs atbrīvoja jūdu tautu no verdzības klaušām Ēģiptē un ievada to apsolutajā zemē - kuŗā “piens un medus tek.” Tādēļ Dievs sagaida taisnu rīcību no savas tautas, sagaida paklausību Viņam. Bet cik bieži tomēr tauta novērsās grēcīgi no Viņa!

Pravieša vārdiem, ka Dievs nāk pie tiem, kuri dara un meklē taisnību un spriež taisnu tiesu, seko vārdi par Dieva dusmām pret grēcīgo tautu, “Ir iedegušās tavas dusmas jo mēs esam grēkojuši – būdami Tev vienmēr neuzticīgi un no Tevis atkritot.” (Jesajas gr. 64:5b) Tālāk, nākošā pantā mēs lasām: “Mēs visi esam palikuši kā nešķīsti un visa mūsu taisnība ir ka sārņains tērps.” (Jesajas gr. 64:6a) Praviētis norāda uz traģisko stāvokli, kādā tauta atradās tajās dienās: “Nav neviena kas piesauc

Tavu vārdu, kas uzmostas un tveras pie Tevis. Tu apslēp mums Savu vaigu un atstāj mūs, ka mēs nonīkstam savos grēkos.” (Jesajas gr. 64:7) Jūdu tauta Jesajas dienās bija pametusi To Kungu un tādēļ jutās no Viņa pamesta. Dievs ir tuvu tai tautai, kas dara taisnību. Viņš stāv tālu no tādas tautas, kuŗas pilsoņi un vadītāji dzīvo un rīkojas netaisnīgi pret nabago, vājo, slimo un pret bāreni un atraitni. Dievs ir tālu no tiem, kuŗi tikai atkārtoti un saka: “Kungs! Kungs!” bet nedara to, ko viņu Kungs no tiem prasa.

Tā mēs nonākam pie mūsu Rakstu vietas beidzamās daļas: “Bet ak Kungs, Tu taču esi mūsu Tēvs! Mēs esam māls, bet Tu mūsu Izveidotājs. Mēs visi esam Tavu roku darbs!” (Jesajas gr. 64:8) Dievs ir katra cilvēka Tēvs, jo Viņš ir katra cilvēka Radītājs. Kā mēs varētu noraidīt, atstumt, vai nicināt kādu līdzcilvēku, kuŗš ir Dieva roku darbs? Kā dziedam pazīstamajā svētdienskolas dziesmā: “Sarkans, dzeltens melns un balts, katrs bērns ir Jēzum dārgs.” Dievs ir ne tikai mūsu Radītājs, bet arī mūsu Pestītājs. Kad grēkos novēršamies no mūsu Radītāja, Viņš Jēzū Kristū mūs rada no jauna. Mēs Kristū esam jauni radījumi! Kā raksta apustulis Pāvils: “Kas ir Kristū, tas ir jauns radījums, kas bijis ir pagājis, redzi, viss ir tapis jauns.” Kā jauni radījumi Kristū mēs apzināties savu kopību un esam vienoti ar katru Dieva bērnu.

Rakstu vieta nobeidzas ar vārdiem: “Nedusmo, Kungs, tik ļoti un nepiemini mūžīgi mūsu noziegu-

mus. Uzlūko jel mūs. Mēs visi esam Tava tauta.” (Jesajas gr. 64:9) Jūdu tauta meklēja piedošanu, apzinoties, ka ir novērsusies no Dieva un pelnījusi sodu, Dievs ir atsaucies uz mūsu lūgšanām - kā “ jaunam Izraēlam” - nākdams pie mums Jēzū Kristū, bērniņā kuŗš piedzimis Betlēmes kūtī. Dievs ir paklausījis mūsu lūgšanas - pāršķeldams debesis, Ziemsvētkos nonākot zemē. Kā praviētis Jesaja to saka kādā citā vietā savā grāmatā: “Kristus ir Imanuel!” Viņš ir ‘Dievs ar mums’!

Viens no galvenajiem Ziemsvētku vārdiem ir vārds: “cerība”. Jēzus Kristus ir mūsu: “Cerība”. Viņš ir mūsu cerība ka rītdiena būs vienmēr labāka kā šodiena, jo rītdienā mūs gaida vieta debesīs, kur viņš ir nogājis mums vietu sataisīt. Ja mēs atzīstamies savos grēkos, kā to dara jūdu tauta mūsu apcerētajā Rakstu vietā, tad, kā saka apustulis Jānis: “Dievs ir uzticīgs un taisns, ka Viņš piedod mūsu grēkus un šķīsta mūs no visas netaisnības.” Kristus nevienu ar varu nepiespiež atgriezties, tā ir katra cilvēka brīva izšķiršanās. Viņš aicina katru nākt! Bet jāizšķiras par nākšanu ir mums pašiem. Ticēt Kristum, vai nē, - tā ir mūsu izšķiršanās. Dievs ir pāršķēlis debesis un nonācis pie mums. Mums pašiem jāizšķiras: tuvoties Viņam, vai nē. Šis svētku laiks aicina katru nākt pie Kristus un saņemt to vērtīgāko dāvanu, ko mēs kā cilvēki varam saņemt. Tā ir Dieva dotā pestīšanas dāvana, kuŗa atver debesu vārtus!

Mācītājs Dr. Uldis Ukstiņš

Foto: Pēteris Alje

Oļģerts Cakars

ADVENTĀ

Ko sēri gaida sirdis šovakar?
Un kādā tornī savus zvanus kaŗ?
Kā upes jūrai pretīm ilgas plūst:
lai Tavā Dēlā dvēšļu ledus lūzt,
lai Tavā baltā gaismā staro viss,
kas zemes asos vējos nonīcis,
lai prieks kā zvanu mēles sit:
Pats Dievs mūs nācis atpestīt
Ko klusi gaida sirdis šovakar?
Lai Dieva svētā roka viņas skaŗ!

Oļģerts Cakars

ZIEMASSVĒTKU NAKTĪ

Vai Ziemassvētku naktī,
kad zvaigznes klusu zied,
tu atver savu sirdi,
lai viņa maigi dzied
par Bērnū Betlēmē?

Vai Ziemassvētku naktī,
kad zvaigznes mirgo, dzirkst,
tu atceries tos daudzos,
kas sāpju gultā sirgst
bez Bērna Betlēmē.

Vai Ziemassvētku naktī,
kad zvaigzens liesmo, dzied,
tu vari Dieva roku
tad savā dzīvē viest
caur Bērnū Betlēmē?

Vai Ziemassvētku naktī,
kad zvaigznes klusi dzied,
tu iedomā to krustu,
kur reiz būs sāpēs ciest
šim Bērnū Betlēmē?

Bukskauntijas draudzes dievnamā. Foto: ALBA YouTube kanāls

Oļģerts Cakars

SVĒTĀ NAKTS

Šai naktī viss savādā virpulī jaucas:
sniegš zaigojot paceļas zvaigžņu mājās,
bet baltākās zvaigznes uz zemi snieg
un klusi pār kailajiem laukiem klājas

Šai naktī mirgo un spīguļo sniegš
un augstumos zvaigznes zaļģani aukstas;
šai svētajā naktī ir debess un zeme
kā klusā lūģšanā saliktas plaukstas.

•

Klājūmā atzogas krēsļa,
mežmala tumsā grimst.
Šonakt vienkāršā kūtī
pasaules Glābējs dzimst.

Spožums — pie ganiem nāk ciemos,
Krāšņums — kur eņģeļi dzied;
vienkāršā kūtī pie loga
vientuļa zvaigzne zied.

Zvaigznes klusajā gaismā
Gribas nostāties man,
Klausīties Bērnā maigā,
Tālē kā dziesma skan.

Foto: Laura Vilne

DURVIS UZ BRĪVĪBU

Jāņa ev. 10:7-9

Māc. Edgars Mažis

Tad Jēzus atkal sacīja: “Patiesi, patiesi es jums saku: ES ESMU durvis avīm. Visi, kas nākuši pirms manis, ir zagļi un laupītāji, un avis nav viņus dzirdējušas. ES ESMU durvis – kas caur mani ieiet, tas taps izglābts un ieies un izies, un ganības atradīs.

Jāņa evaņģēlijs 10:7-9

Foto: Āgenskalna draudzes dievkalpojums tīmeklī

Vai varam iedomāties savu dzīvi bez durvīm? Kas tad tā būtu par dzīvi? Durvju nebūtu ne istabām, ne mājām, ne transporta līdzekļiem. Dzīve bez durvīm būtu kaut kas līdzīgs dzīvei bez robežām. Durvīm ir tik daudz funkciju. Tās dod iespēju pārvietoties no vienas telpas otrā, tās sargā mūs no tiem, kas grib ielauzties un zagt, tās nereti ir kā noslēpums, jo mēs nezinām, kas durvīm būs otrā pusē. Kad gribam

vēdināt, tad attaisām durvis, kad ir vēsi, tad tās aiztaisām. Durvis ar stiklu tajās, metāla durvis. Biezas un plānas. Slēdzamas un neslēdzamas. Ar vai bez roktura. Durvis nekad nav galapunkts. Aiz tām vienmēr kaut kas ir.

Pirms 103 gadiem mēs atradām īstās durvis uz brīvību. Latvija kļuva brīva un neatkarīga valsts. Bija tik daudz citu viedokļu, ka caur šīm durvīm nemaz nevajadzētu iet, lai tikai nesānītu lielvalstis. Bet bija drosmīgie, kas teica, mēs gribam būt brīvi, un mēs iesim caur šīm durvīm. Pirms 30 gadiem mēs vēlreiz kļuvām brīvi. Tas bija laiks, kad durvis uz brīvību bija plaši atvērtas. Mēs atradām brīvību, bet šodien daudzos ir sarūgtinājums un dusmas. Mums katram bija savi priekšstati par brīvību. Durvis, aiz kurām kaut ko cerējām ieraudzīt, bet daudzi pievīlās. Un šodien mēs runājam par durvīm, caur kurām ejot, simti tūkstoši mūsu tautiešu vairs nav Latvijā, bet strādā un dzīvo ārpus tās.

Durvis. Tās var vest vēl lielākā bezcerībā, bet tās var būt jauns sākums cilvēka dzīvē.

Nolasītajā tekstā Jēzus arī runā par durvīm.

Jēzus – durvis ikvienam cilvēkam

“Patiesi, patiesi es jums saku: ES ESMU durvis avīm”

Jēzus nerunā par avīm, bet par mums, cilvēkiem. Durvis man un tev. Tikai mums ir bail šīm durvīm tuvoties, bail tās atvērt. Nereti jūtamies kā skolnieki, kas izsītuši klasē logu un nu tiekam vesti pie skolas direktora. Kā negribas atvērt viņa kabineta durvis... Dažreiz līdzīgas izjūtas ir tad, kad domājam par Jēzu. Viņš droši vien man pārmetīs, ka es neesmu ideāls, Viņš liks man justies vainīgam, Viņš nemitīgi norādīs uz manām kļūdām. Kāpēc lai es ietu caur Viņa durvīm? Vēl jo vairāk, tas jādara man, ar varu mani neviens nevilks iekšā. Bieži vien tieši mūsu izkropļotie priekšstati par Jēzu neļauj mums Viņam tuvoties. Un mēs paliekam ieslēgti savā nebrīvē, savā

šaurajā dzīvē, kur tik bieži jūtamies nesaprasti un vientuļi. Nav jau tā, ka mēs nemaz nemeklētu kaut ko jaunu savā dzīvē, tikai, ne visas durvis, ko mēģinām, dod mums prieku un gandarījumu. Nereti mēs liekam lielas cerības uz cilvēkiem, kuri, mūsu prāt, mūs darīs laimīgus. Bet tad ir tie brīži, kad jūties viņu izmantots. Kad cerības sabrūk, draudzības beidzas, laulība izjūk. Liekot cerību uz cilvēkiem, mēs varam piedzīvot ka piepildās Jēzus vārdi par zagļiem un laupītājiem.

Visi, kas nākuši pirms Manis, ir zagļi un laupītāji, un avis nav viņus dzirdējušas. Patiesi, patiesi Es jums saku: kas neiet pa durvīm avju kūtī, bet citur kāpj iekšā, ir zaglis un laupītājs.

Ļoti skarbi vārdi. Pirmajā brīdī gribas domāt, ka tā jau nu tas nav. Bet Jēzus runā par garīgās dzīves realitāti. Par to, ka mums apkārt ir cilvēki, kas grib mūs ne tikai sāpināt, bet pat iznīcināt. Iespējams, ka mēs pat nepamanām, ka tiekam izmantoti, ka esam kļuvuši kāda cita cilvēka ķīlnieki. Šodien tik daudz runājam par atkarību un līdzatkarību, kad cilvēks tiek sagūstīts vai nu ar vielu vai arī ar citu cilvēku vardarbības palīdzību. Un tā, soli pa solim dzīve

kļūst par labirintu, kurā tu ver vienas durvis pēc otras, bet tā īsti tālāk nemaz netiec. Bet Jēzus durvis kaut kādā ziņā nav ne modernas, ne populāras. Nereti tā ir pēdējā iespēja, kad visas citas jau ir izmēģinātas un nav devušas nekādu rezultātu. Un tomēr, diez' vai Jēzus apvainojas, ka neesam meklējuši Viņu, ka esam Viņu ignorējuši un tikai pašā pēdējā brīdī par Viņu atcerējušies. Un tad, kad stāvam pie Viņa kā durvīm, ir tik svarīgi, ka metam prom savas bailes un mazdūšību, jo Jēzus pats pasaka, kas Viņš ir.

Jēzus – durvis uz brīvību un glābšanu

“ES ESMU durvis – kas caur mani ieiet, tas taps izglābts un ieies un izies, un ganības atradīs.”

Durvis uz glābšanu. Tad, kad esam apzinājušies savu bezcerību, tad, kad esam izmisumā, jo neredzam tālāko, Jēzus aicina – nāc, lieto Mani kā durvis. Kristus glābšana jau vispirms ir grēku piedošana, ko saņem no Viņa. Ir tik daudzi, kuri saka, bet Jēzus taču nevar tā vienkārši man piedot. Es esmu tik daudz grēkojis, manī ir tik daudz netīrības un ļaunuma. Bet Jēzus to var, jo Viņš atdeva savu dzīvību par mums, cilvēkiem. Viņš mira par mūsu katra grēkiem, lai cik smagi tie arī nebūtu. Ieiet caur Kristu –

Bukskauntijas draudzes dievnamā. Foto: Izvilums no ALBA YouTube kanālā ieskņota svētbrīža 2020. g. Kristus Dzimšanas svētkos. Ralfa Augstrozes mākslinieciskā un tehniskā izstrādājumā.

nozīmē pieņemt, ka Viņš ir mans Glābējs, ka man ir vajadzīga Viņa palīdzība. Tu vari būt lepns un teikt, man tas nav vajadzīgs, es pats tomēr tikšu galā... Kaut gan sirds dziļumos zini, ka tā tas nav, ka esi jau tik daudz reizi mēģinājis kļūt brīvs no savas atkarības. Izglābts. Durvis, uz kurām, ir šāds uzraksts. Durvis, aiz kurām ir labas ganības, garīga barība, kas vajadzīga manai un tavai dvēselei. Mūsu dvēsele bieži ir tik izsalkusi, tai vajag barību, kas stiprina un ceļ. Bet tas nav viegli. Šodien cilvēki meklē dvēseles barību. Meklē tik daudzās un dažādās vietās, bet Jēzus saka: Es tev piedāvāju ganības, kurās ir vislabākā barība. Ja daudzi pēdējā laikā ir sākuši domāt par veselīgu uzturu, tad daudzi arī domā par dvēseles uzturu. Kā pabarot savu dvēseli? Kā remdēt tās izsalkumu? Jēzum ir risinājums. Viņa barība ir stiprinoša, tā ceļ un tā iepriecina. Poētiski

runājot, Viņš vada zāļainās ganībās un pie skaidra ūdens. Jēzus ir durvis uz patiesu brīvību, kas dod man ne tikai izjūtu, ka es esmu glābts, bet arī uztur mani. Jēzus ganības ir Bībele, Viņa vārds. Jēzus ganības ir lūgšana un laiks kopā ar Viņu. Tā ir domāšana un pareizu izvēļu izdarīšana. Tie ir brīži, kad emocionāli jūtos tik tuvu Dievam.

Jauno gadu sākot, Jēzus durvis ir atvērtas. Viņš neapmānīs, Viņš tiešām mums dos to, kas mums ir vajadzīgs, kas mūs stiprinās, kas mūs cels. Un, ja tu stāvi pie šīm durvīm, tad nekavējies. Ej iekšā un saņem to, ko Viņš Tev ir sagatavojis. Pat tad, ja jūties grēcīgs, zini, šīs durvis Tavā priekšā neaizvērsies. Jēzus Tevi sagaidīs kā mīļu draugu, kurš ir atgriezies mājās pie Viņa, kurš ir gatavs ļaut savu dzīvi mainīt. Durvis, kas ved uz brīvību, uz

TIE NORAIDA VESELĪGU MĀCĪBU

Pārdomas rīta svētbrīdī, ALBA 2021. gada Kongresa dienās
Benita Ukstiņa

Skatoties atpakaļ Amerikas latviešu baptistu apvienības (ALBA) vēsturē, - lasām ka jau no pašiem sākuma gadiem mūsu latviešu baptistu saime pulcējās kopīgos kongresos un nometnēs. Nometņu programmu tēmas un runātāji ir mainījušies, bet viena lieta nav tikusi grozīta, un tā ir, ka katra diena nometnēs sākās ar rīta lūgšanu - ar svētbrīdi - apcerot kādu Rakstu vietu, kas saistās ar virs-tematu zināmam gadam. Tā arī šinīs, 2021. gada virtuālās ALBA kongresa dienās, sestdienas rīta svētbrīdis, 21. augustā, tiek balstīts uz Apustuļa Pāvila vārdiem Apustuļu darbos 20:28-30, kā arī Pāvila 2. vēstulē Timotejam 4:3-4. Lasām: "Sargiet sevi un visu ganāmpulku, kurā Svētais Gars jūs līcis par bīskapiem, lai jūs ganītu Dieva draudzi,

Foto: ALBA YouTube kanāls

ko viņš ir iemantojis ar savām asinīm. Es zinu, ka pēc manas aiziešanas jūsu vidū nāks plēsīgi vilki, kas ganāmpulku nesaudzēs, un arī no jūsu vidus celsies vīri, kas runās aplami, cenždamies aizraut sev līdzīgi macekļus." (Apustuļu darbi 20:28-30). Otrā vēstulē Timotejam lasām: "Būs laiks, kad ļaudis vairs necietīs veselīgo mācību, bet savas iekāres dzīti, pulcinās sev tādus skolotājus, kas glaimo viņu dzirdei. Viņi novērsīs savas ausis no patiesības un pievērsīsies mītiem." (Pāvila otrā vēst. Timotejam 4:3-4)

Kad lasām Jauno derību, tad varam viegli konstatēt, ka lielu daļu no tās ir sarakstījis apustulis Pāvils. Kā zinām, apustulis Pāvils ieņēma svarīgu vietu, gan no sākuma, ebreju ticības dzīvē un pēc tam, kad sasta-

pa Kristu uz Damaskas ceļa, arī pirmās kristīgās draudzes dzīvē. Zinām ka apustulis bija galvenais misionārs šajā pirmā kristīgā draudzē. Pāvilam atstājot kādu no jaundibinātām draudzēm: vai Korintā, Galatijā, Efezā, vai Filipos, jeb arī mācot jaunos draudžu vadītājus, viņš uzturēja ciešas saites, gan ar draudzēm, gan arī ar to vadību. Protams, tas nebija caur "internetu", bet gan rakstot daudzas izsmeļošas vēstules. Tā varam caur viņa vēstulēm sekot Pāvila evaņģelizācijas darbam kristietības izplatīšanā Āzijā. Varam lasīt par viņa lielām rūpēm un cerībām, kad šīs draudzes bija jāatstāj.

Apustulis nerūpējās par savu labklājību, vai savu dzīvību, bet gan par draudžu labklājību, lai viņš būtu par svētību draudzēm. Viņš ar saviem vārdiem neglaimoja saviem klausītājiem, bet aicināja tos būt uzticīgiem Jēzus Kristus sekotājiem. Viņš aicināja klausītājus pieaugt savā paklausībā Kristum. Pāvils izpildīja savu kalpošanu Dievam sludinot labo vēsti visā pilnībā. Viņš runāja, ne tikai lai klausītāji justos labi un apmierināti ar savām dzīvēm, bet lai tie uzpurētos Kristus labā. Ir zināms, ka pirms Mārtiņš Luters kāpa kancelē, lai sprediķotu, viņš vienmēr metās ceļos un lūdza: "Dievs, palīdzi man pazemīgi, ne glaimojoši, apliecināt Tavu vārdu!" Ne vienmēr tādi sprediķi, tādas pamācības, kādas deva Pāvils vai Luters, gāja klausītājiem pie sirds un bija tiem patīkamas. Parasti dievkalpojumu apmeklētāji vēlās dzirdēt no kanceles vārdus, kas viņus uzteic, kas saka: "Tava dzīve ir svētīga un laba, tev neprasās tajā daudz ko mainīt, vai uzlabot."

Apustulis Pāvils aicina ļaudis katrā vietā, kur viņš sludināja, staigāt pa Kristus radīto, īsto, patiesības un pazemības ceļu. Ne vienmēr šāda sludināšana radīja atsaucību klausītājos. Starp tiem bija arī tādi, kuri paši vēlējās ieņemt galveno lomu draudzēs, kurās apustulis Pāvils un viņa līdzbiedri kalpoja. Tie kas vēlējās draudzēs ieņemt vadošo lomu, nebija gatavi sevi likt otrā vietā un Kristu pirmā vietā. Apustulis Pāvils labi pazina šādus ļaudis, jo viņš ar tiem savā dzīvē bija bieži nācis saskarē. Tā arī, atstājot katru draudzi, viņš to darīja ar rūpēm un bažām par to, ko rītdiena nesīs. Tā arī mēs lasām

Rakstu vietā, kur rakstīts, kā Timotejs tika atstāts Efezas draudzē, un Pāvils to darīja ar smagu sirdi.

Noteikti bērnības dienās būsim lasījuši pazīstamo pasaku par Sarkangalvīti. Jādomā, ka stāsta sākumā Sarkangalvīte noteikti bija labā gara stāvoklī, kad māte tai vienai pašai uzticēja ar maltītes groziņu doties garajā ceļā, cauri mežam, lai grozu aiznestu vecmāmiņai. Satiekot viltīgo vilku, Sarkangalvīte tam uzticēja grozu, jo vilks atstāja labu iespaidu, būdams gatavs palīdzēt un teicoties grozu nodot vecmāmiņai. Zinām, ka stāsta beigās arī vecmāmiņa uzticējās viltīgajam vilkam un tādēļ zaudēja savu dzīvību.

Apustulis Pāvils neuzticējās šādiem viltīgiem "vilkiem", kuŗi apdraudēja jaundibināto draudžu locekļus ar savu liekulību un solījumiem par labāku un vieglāku ticības dzīvi. Mums kā vecākiem nav svešas līdzīgas rūpes par mūsu bērniem, redzot tos atstājam ģimenes loku, nokļūstot ārpus mājvietas drošības. Tā arī šodien, draudzes ganiem, mācītājiem, nav svešas rūpēs par mūsdienu "vilkiem", kuri apdraud ticīgo sirdis. Varam saprast Apustuļa Pāvila rūpes par visām viņa dibinātajām draudzēm. Bija daudzi viltīgi ļaudis, kuŗi vēlējās ieņemt vadītāju lomu ticīgo dzīvēs, kuŗi, diemžēl, nebija labi un uzticami gani, bet gan viltīgi vilki. Arī mūsu dienās esam sastapuši šādus "vilkus", gan mūsu pašu draudzēs, gan dzirdējuši par postu ko tie nesuši citās draudzēs. Šie ļaudis var būt spēcīgi! Jājautā, kā gan mums no tiem izvairīties? Kā varam apturēt viņu postošo rīcību un tos vest tuvāk Dievam?

Pasaules slavenais vijolnieks - Fritz Kreisler (1875-1962) bija guvis finansiālu stabilitāti, un visu savu bagātību tas ziedoja nabagiem. Kādā dienā viņš savos braucienos redzēja ka tiek pārdota viena no skanīgākajām un vērtīgākajām pasaules vijolēm. Pagāja diezgan ilgs laiks, kamēr viņš varēja sakrāt naudas līdzekļus, kas atbilstu vijoles cenai. Kad viņš to bija izdarījis, tas devās pie pārdevēja vijoli pirkt, bet saņēma atbildi, ka vijole nupat ir pārdota. Sašutumā Kreislers griezās pie vijoles pircēja un piedāvāja vijoli atpirkt. Pircējs tomēr vēlējās to paturēt sa-

vai kolekcijai. Kreislers tad lūdza atļaut viņam tikai vienu vienīgu reizi spēlēt šo unikālo vijoli. Atļauju Kreislers saņēma, un spēlēja tik inspirējoši un labi, ka jaunais īpašnieks teica: “Man nav tiesības šo instrumentu paturēt. Spēlējiet to visai pasaulei, lai to dzird visi.”

Ši ir pamācība katram ticīgam mūsu dienās. Mēs esam īpašnieki Kristus pestīšanas vēstij un nedrīkstam Kristus mīlestības dziesmu paturēt tikai sev. Mums tā ir jādala ar visu pasauli! Mums jāizpata skaistās pestīšanas dziesmu skaņas, lai tās skan pāri visām viltīgo “vilku” dziesmām. Mums jādzīvo un

jāsludina tā, lai neviens nevar noraidīt īsto debess mūziku. Mēs arī mūsu laikā nedrīkstam acis novērst no galvenā draudzes gana - Jēzus Kristus. Kā dziedam pazīstamajā dziesmā ar dzejnieces Otilijas Baštikas (Liesmas) tulkotajiem un atdzejotajiem vārdiem: “Visu Jēzum!”: “Visu Jēzum, visu viņam nododu. Savas domas, vārdus, darbus, Katru kluso nopūtu. ... Rokas strādās viņa darbus. Kājas viņa pēdās mīs, Acis lūkosies uz viņu. Ko viņš teiks, būs labi viss. Visu Jēzum, visu Jēzum; Paša prātu, iegribu, Tikai Jēzum viņam vienam, Visu mūža gājumu.”

Benita Ukstiņa

KRISTIEŠI MĒRA LAIKOS

Juris Alksnītis

Ievads. ALBA 2021.g. Kongresa programmā iekļāva pārrunas par tēmu “Ko mācāmies no Covid-19 pandēmijas?”, ko vadīja Juris Alksnītis. Pārrunu mērķis bija veicināt labāku izpratni par kristiešu rīcību un ticību mēra (pandēmija) laikos.

Saprotam no dažādiem vēstures avotiem, ka mēris ir vairākkārt piemeklējis pasaules iedzīvotājus ar lieliem postījumiem. Kad pārskatām veselības apstākļus mūsdienu pasaulē, redzam, ka iedzīvotāju paredzamais dzīves ilgums daudzās vietās ir manāmi uzlabojies pēdējā simtgadē. Diemžēl vairākos kontinentos turpina darboties nepatīkamas slimības, kā malārija un citas, kuņas nonāvē lielu skaitu pasaules iedzīvotāju. Bet pēdējā pandēmija – t.s. “spāņu gripa” (Spanish Flu), notika pirms 100 gadiem, un kaut ļoti smagi skāra pasaules iedzīvotājus, ieskaitot ASV un Latviju, ir izgaissusi no sabiedrības atmiņas.

Covid-19 vīrusa uzbrukums, kas pārklāja pasauli

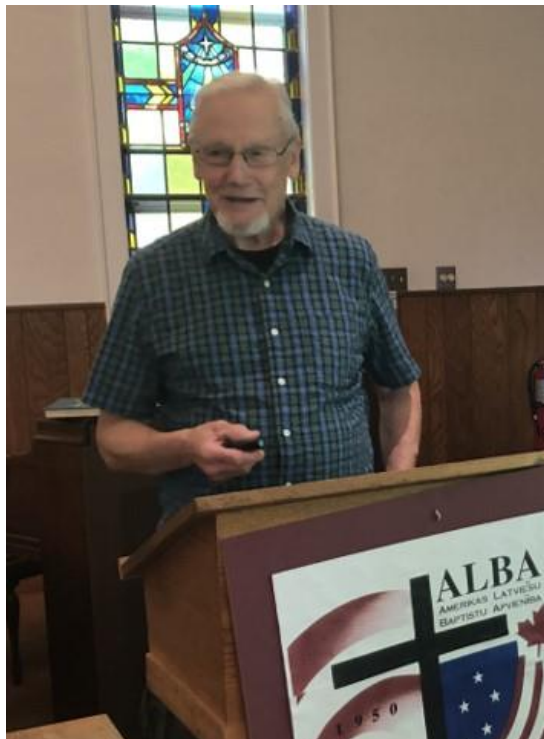

Foto: Pēteris Alje

ar vairākiem nelāgiem variantiem, nāca kā nepatīkams pārsteigums, ar ko turpinām cīnīties vēl šodien, un ar ko nāksies vēl rēķināties gadiem uz priekšu.

Ko saka Bībele par mēri. Šis temats prasa izpētī pats par sevi, jo Bībelē var atrast vismaz 50 rakstu vietas kur tiek minēts mēris. Daži piemēri:

2.Mozus grāmata (Exodus) - Apraksta virkni nelaimes un slimības kas piemeklē seno Ēģipti.

2. Sam. 24:15 - Lasām, ka Dievs sūta mēri, kas nogalina

70,000 vīru.

Ecehiēls (Ezekiel) Ec.14:21; 33:27 – pravieto, ka Dievs uzsūtīs mēri Jeruzālemei.

Lūkas ev. 21:11 - Lasām, ka Jēzus saka: “...būs lielas zemestrīces un vietu vietām bads un mēris”.

Augšminētie piemēri liek saprast, ka mēris, t.i.

pandēmija, ir sena parādība līdz vismaz 1300 gadiem pirms Kristus piedzimšanas. Kopš Jēzus augšāmcelšanās un kristīgās baznīcas nodibināšanas, ir pagājuši vēl aptuveni 2100 gadi. Šajā laika posmā dažādās pasaules malās ir izcēlušās un izplatījušās vēl citas pandēmijas, sākot jau ar otro un trešo gadsimtu, ko nācās piedzīvot arī kristiešiem, kuŗi tajā laikā dzīvoja Romas impērijā.

“Mājas darbs” pārrunām. Lai sagatavotos pārrunām, dalībnieki tika aicināti iepriekš izlasīt vismaz divus no piedāvātiem četriem rakstiem* un pierakstīt novērojumus par to, kā kristieši: rīkojās dotajos mēra apstākļos; kalpoja (vai nekalpoja) līdzcilvēkiem; un kā veidoja garīgo dzīvi. Turklāt, dalībnieki tika aicināti pārdomāt savus personīgos piedzīvojumus mūsdienu Covid-19 pandēmijas laikā un pierakstīt novērojumus par mūsdienu kristiešiem, kā viņi un mēs rīkojamies šajā laikā un kalpojam/nekalpojam līdzcilvēkiem. Katrs arī tika aicināts pārdomāt un raksturot savu garīgo gājumu Covid-19 apstākļu vidē. Dalībnieki līdzdalīja savus novērojumus un atzinumus, kuŗus izraisīja uzdotie “mājas darbi”.

Atzinumi par mēra ietekmi dažādos vēstures posmos. No minētiem un papildus rakstiem uz zinājām sekojošo informāciju:

Kristieši pēdējos 2100 gados ir izdzīvojuši dažādas pandēmijas, sākot neilgi pēc kristīgās baznīcas sākumiem Romas impērijā. Piemēram, vēsturnieki min “Antonine plague” (165.-180. A.D) un “Plague of Cyprian” (249.-262. A.D.) Kristiešiem pašreizējā aprūpējot mēra slimniekus, nešķirojot starp kristiešiem un ne-kristiešiem, radīja labvēlīgu priekšstatu par kristiešiem, tādējādi vairojot ticīgo skaitu Romas impērijā.

Bubonic plague (“Melnā nāve”) ap 1347.-50. A.D katastrofāli nogalināja apmēram trešo daļu no Eiropas iedzīvotājiem. Mēris sagrāva ekonomiju, valdību darbību, baznīcas, ģimenes, un pārpludināja pilsētas un apdzīvotās vietas ar mirušajiem. Daļa kristiešu atstāja tuviniekus, nepalīdzēja viens otram. Citi palīdzēja, paši saslima un mira. Daļa izdzīvoja.

Daudzi priesteri negāja pie slimajiem vai mirstošajiem, kā viņu amats to prasīja. Bet mūķenes kādā Francijas slimnīcā aprūpēja slimos, līdz kamēr gandrīz visas pašas nomira.

Ekstrēmi ticējumi. Īsā laikā radās ekstrēmi ticējumi, to starpā flagelantu kustība kas izplatījās vairākās valstīs. Flagelantu grupas sarīkoja gājienus pilsētās, paši sevi pērdami līdz asinīm, lai it kā novērstu Dieva dusmas, kas viņu izpratnē izpaudās postošā mērī. Neilgā laikā tie kļuva agresīvi pret baznīcu, izlaupot dievnamus, piesavinoties priesteru tiesības, traucējot un izjaucot dievkalpojumus. Mērim nerimstot, tika meklēti grēkāži – bez pierādījumiem nepatiesi apsūdzēja ebrejus mēra izraisīšanā un aku saindēšanā. Diemžēl daudzi ebreji tika apcietināti un sadedzināti.

Sjēnas Katrīna (Catherine of Siena) piedzima 1347.gadā Itālijā epidēmijas laikā. Agrīnā jaunībā viņa piedzīvoja Kristu, saņemot smaidu un svētību no Viņa. Pēc kāda laika Katrīna nodevās slimo aprūpei, īpaši mēra epidēmijas laikā. Uzklusot Jēzus pamācību un pieņemot To personīgi – “..mīlēt tuvāko ar tādu pašu mīlestību, ar kādu Tu esi mīlējis mani..” (tulk.) viņa izcēlās ar savu pašreizējā līdzjūtību, aprūpējot smagi slimos, pašai nebaidoties no saslimšanas.

Kad ‘Melnā nāve’ atkārtojās un ienāca Vitenbergā 1527.gadā, Mārtiņš Lutērs atteicās bēgt, lai sevi pasargātu, un uzsvēra un ievēroja principu, ka garīdzniekiem jāpaliek savās vietās, jāturpina kalpot, un jāaprūpē slimnieki. Turklāt viņš aicināja ievērot karantīnu, dezinficēt mājvietas un izvairīties izplatīt mēri. Viņš pats pārdzīvoja pandēmiju, bet viņa meita Elizabete nomira.

Latvju apdzīvotajos apgabalos ‘Melnā nāve’ ar lielākiem vai mazākiem pārtraukumiem parādījās, sākot no 14. gadsimta. Pēdējā mēra epidēmija Kurzemē bija līdz šim visnāvējošākā un plosījās no 1709. līdz 1711. gadam. Kurzemes hercogistē nomira liels skaits iedzīvotāju (pāri pusei), tai skaitā daudzi draudžu locekļi, un vairāk kā puse garīdznieku, satricinot baznīcas stāvokli.

Lielā “Spanish Flu” pandēmija Filadelfijā 1918.g. Mēris apceļoja pasauli 1918-1920 gadu posmā un parādījās ASV 1918.gadā. Kad Sarkanajam Krustam Filadelfijā pietrūka žēlsirdīgo māsiņu, kas varētu aprūpēt slimojošos un mirstošos tūkstošus (pāri 12,000 nomira 6 nedēļu pandēmijas kulminācijas posmā), vietējais katoļu bīskaps 1918.g. oktobra sākumā aicināja mūķenes no Filadelfijas bīskapijas nākt talkā. Kaut arī neapmācītas, ap 2000 atsaucās, daudzas no tām pašas saslima un zināms skaits nomira.

Lielā “Spāņu gripas” pandēmija Latvijā. Vairāki ‘spāņu gripas’ viļņi piemeklēja Latviju 1918.-1920. gadu posmā, un šis laika posms sakrita ar neatkarības centieniem un Brīvības cīņām. Tika regulēta cilvēku pārvietošanās pa dzelzceļiem, tika ieviesti citi ierobežojumi, lai apkarotu gripas izplatību. Rīgā 1918.g. rudenī tika reģistrēti vairāk nekā 3000 ar spāņu gripu saslimušo. Kaut saslima un mira daudzi, tieši šajā gripas kulminācijas laikā – 1918.g. 18.nov. tika pasludināta Latvijas neatkarība un neilgi pēc tam latviešiem nācās Brīvības cīņās izcīnīt un nosargāt savu pašu, nule nodibināto jauno valsti.

Senie kristieši sagādāja pirmās slimnīcas Eiropā, lai būtu vietas ar atbilstošiem higiēniskiem apstākļiem, kur pandēmiju laikos aprūpēt slimos. Viņu izpratnē nevīžīga rīcība, kas veicināja mēra izplatību, bija pielīdzināma slepkavībai. Mārtiņš Lutērs arī vairākus gadus vēlāk piedzīvoja mēri, un savā katķismā rakstot par 5. bausli – tev nebūs nokaut—aicināja saskatīt un ievērot bauslī iekļauto principu, ka nedrīkst nevienu apdraudēt ar nevīžīgu vai pārgalvīgu rīcību attiecībā uz mēra vai citu bīstamu infekciju izplatību.

Atzinumi par mūsu laika Covid-19 ietekmi. Uz zinājām sekojošo informāciju un atziņas no pārrunu dalībniekiem:

Amerikāņu draudzes, kā Westgate Ev. Free Church, (kurā J.Alksnītis ir loceklis,) ieviesa piesardzības plānus bez liekas polemikas, un nosargāja draudzi no vīrusa. Sākumā turēja neklātienas dievkalpojumus tiešsaistē (streaming) bez klausītājiem die-

vnamā. Pēc laika turēja klātienas dievkalpojumus ar ierobežotu dievlūdzēju skaitu maskās. Šie klātienas dievkalpojumi arī tika pārraidīti tiešsaistē. Kad Massachusetts noteikumi un potes atļāva, pārgāja uz lielāku apmeklētāju skaitu, visu laiku turpinot piedāvāt līdzdalību tiešsaistē. Nevienā no draudzes dievkalpojumiem neviens nenaslima ar Covid-19 vīrusu. Kopumā dievlūdzēju skaits pieauga, ieskaitot arī tos, kuri izteica interesi pievienoties draudzei.

Citas ASV evaņģēliskas draudzes un organizācijas, sākot ar mācītājiem priekšgalā pretojās piesardzības noteikumiem, potēm, u.tml., kas, diemžēl, veicināja saslimšanas izplatību un nāves gadījumus tajā skaitā. Ziņās lasījām, ka nomiruši vairāki pazīstami mācītāji, gan arī skaits maldinātu locekļu šajās draudzēs.

Bostonas latviešu baptistu draudze iemācījās lietot Zoom platformu un pārgāja uz neklātienas svētbrīžiem. Pateicamies mācītājam Dr. U. Ukstiņam, par atsaucību kalpot mūsu neklātienas svētbrīžos. Kad pandēmijas apstākļi uzlabosies, un draudzes locekļi būs saņēmuši attiecīgās potes, tiks domāts par klātienas sanāksmēm.

Bukskauntijas latviešu baptistu draudze piesardzīgi noturējusi klātienas dievkalpojumus jau kopš 2020.g. jūlija un līdz 2021.g. ALBA Kongresam nav saslimis neviens dalībnieks.

Jaunas kalpošanas iespējas. Nepieciešamie veselības aizsardzības noteikumi sarežģīja, vai apgrūtināja normālu dzīvi visās tās jomās, īpaši kopā sanāksnā. Bet atklājās, ka neklātienas datortehnoloģija un video pārraides ar tiešsaistes tehnoloģiju veicināja jaunas (attālinātas) “tikšanās” un evaņģelizācijas iespējas. To pierāda lielais darba ieguldījums brāļa Ralfa Augstrozes vadībā, kas sekmējās ar virkni garīgo video ierakstu sagatavošanu un izplatīšanu pasaules tālēs. Jebkurš var ieskatīties šajos video ierakstos, kuru saturs ietver divu ALBA kongresa notikumus, kā arī svētbrīžu sēriju, ko sagatavojuši (un turpina sagatavot) brālis Pēteris Alje, mācītājs Pauls Barbins, un mācītājs Dr.Uldis Ukstiņš.

Kristīgās draudzes kopā nākšana un kopība mēra

laikos ir īpaši svarīgs princips kā garīgās veselības, tā arī miesas veselības ziņā. Dievkalpojumi stiprina draudzi un palīdz sagatavot dievlūdzēju nostāju un garīgo apņēmību, kas ir nepieciešama dzīvošanai un kalpošanai draudīgajos pandēmijas apstākļos. Viss, protams, ir darāms neapdraudot dalībniekus, tuviniekus, vai kaimiņus.

Svarīgi palīdzēt un līdzdalīt Kristus mīlestību apkārt dzīvojošiem. Westgate draudze atbalstīja “essential workers” vairākos aprūpes namos ar pusdienu (lunch) sarūpēšanu. Draudze arī uzsāka līdzdarbību ar Sarkano Krustu, regulāri atvēlot svētdienscholas telpas asins donoru stacijai.

Pārdomas noslēdzot. Domājot par kristiešu 2100 gadu gājumu, ieskaitot mūsu laikus, rodas jautājums - vai mēra laikos pārsvarā saskatām uzpurējošu aprūpi un nodošanos kalpošanai Dievam, jeb nevīžīgu rīcību, uzdevumu atmešanu, melu un mēra izplatīšanu? No mūsu samērā nedaudziem rakstiem un liecībām nav iespējams aptveroši novērtēt kristiešu pilnīgo reakciju un devumu šajos draudīgos laika posmos. Šķiet, ka mēra gadījumos paralēli darbojusies gan līdzjūtīga rīcība, gan arī nekristīga pieeja, ko raksturo nevīžība, maldināšana, pamešana, u.tml. To pašu varam saskatīt arī mūsu laikā. Lūgšim,

lai Dievs dod, ka dzīvojam Viņam par godu, līdzcilvēkiem par svētību, bet mēra skartajiem lai sniedzam uzpurējošu aprūpi!

Juris Alksnītis

2021.gada 11. decembrī.

***Izmantotie raksti:**

1. “Contagious Compassion – Catherine of Siena”, Christian History Magazine, 2007. James D. Smith III and Kimberley-Dawsey Richardson.
2. “When a Third of the World Died”, Christianity Today, Issue 49. Mark Galli.
3. “Lielā sērga Kurzemē”, Talsu novada muzeja izdots raksts, 8/5/2020. Alfrēds Moseičuks.
4. “Christianity Has Been Handling Epidemics for 2000 yrs.”, Foreign Policy Magazine, 3/13/2020. Lyman Stone.

Papildus vāres:

1. “We Should All Be More Like the Nuns of 1918”, NY Times, March 20, 2020. Kiley Bense.
2. “Spāņu gripas pandēmija Latvijā, 1918.–1920. gads”, Nacionālā enciklopēdija.
3. “Latvijas Neatkarības karš”, Nacionālā enciklopēdija.

SVĒTĀ VAKARĒDIENA SVETBRĪDIS KONGRESA DIENĀS

Māc. Dr. U. Ukstiņš

Bija dīvaini atrasties pie Svētā Vakarēdiena galda un neredzēt nevienu dalībnieku sēžam Bukskauntijas draudzes dievnama solos. Gata Ķera, Kārļa Augstrozes un manā priekšā, bija vienīgi Ralfs Augstroze, kurš Vakarēdiena norisi uzņēma video. Gandarījums tomēr bija zināt, ka šis “Kunga nāves piemiņas mielasts” mūs vieno ar ļaudīm visā pasaulē. Zinām, ka ALBA “You tube” video kanālu skatās ļaudis nē tikai šeit Savienotajās valstīs, bet arī Kanādā, Latvijā, Brazīlijā, Austrālijā un vēl citās zemēs. Svētais Gars mūs vieno ar ticīgiem no visām pasaules malām. Dievu neierobežo nedz laiks, nedz

telpa.

Dzirdam mācītāja lasītos iestādījuma vārdus no apustuļa Pāvila: “Jo no Kunga es saņēmu, ko arī jums esmu nodevis tālāk - ka Kungs Jēzus tajā naktī, kad Viņš tapa nodots, ņēma maizi, pateicies lauzā un sacīja: tā ir Mana miesa, dota par jums, to dariet Mani pieminēdami. Tāpat viņš ņēma arī biķeri pēc mielasta, sacīdams: šis biķeris ir jaunā derība manās asinīs, to dariet, cikkārt jūs to dzeṛat, mani piemiedami! Cikkārt jūs no šīs maizes ēdat un no šā biķera dzeṛat, jūs pasludināt Kunga nāvi, tiekams Viņš nāk.” (Pāvila 1. vēst. korintiešiem 11: 23-25,

Latvijas Bībeles biedrības 2012. gada tulkojums)

Pēc iestādījuma vārdiem klausāmie Gata Ķeŗa pārdomas par maizi. Pēc viņa lūgšanas par maizi un maizes baudīšanas, klausāmie Kārļa Augstrozes pārdomas par biķeri. Pēc šīm pārdomām, dzirdam viņa lūgšanu par biķeri un baudām no tā. Svētbrīdis

beidzas ar mācītāja teiktiem svētīšanas vārdiem: "Kunga Jēzus Kristus žēlastība, Dieva mīlestība un Svētā Gara sadraudzība lai ir ar jums visiem!" (Pāvila 2. vēstule korintiešiem 13:13) ĀMEN.

Mācītājs Dr. Uldis Ukstiņš

SVĒTĀ VAKARĒDIENA PĀRDOMAS KONGRESA DIENĀS

Carlos Augstroze

Kad Jēzum pienāca pēdējie dzīves brīži, Jēzus lūdza Pēterim un Jānim sarīkot Pashā mielastu, (vecā Jauderības tulkojumā, teikts, kā Lieldienas mielastu), un Viņš teica lai tie pavaicā vietējā nama kungam: „Kur ir tā telpa, kur es ar saviem mācekļiem varu ēst Lieldienas jēru ?”

„Kad Jēzus bija pabeidzis visas šīs runas, tad viņš sacīja saviem mācekļiem: „Jūs zināt, ka pēc divām dienām būs Pashā, un Cilvēka Dēls tiks nodots, lai Viņu krustā sistu”

Viņa vientulīgajai nāvei bija zināmā mērā jāatspoguļo Viņa vientulīgā piedzimšana. "Lapsām bija alas un putniem — ligzdas, bet Cilvēka Dēlam nebija kur nolikt savu galvu", ne savas laicīgās dzīves pirmajā naktī, ne pēdējos brīžos, un beidzot, sagatavošanās Pashā mielastam, ievērojot gandrīz tūkstoš piecsimt gadu ilgās tradīcijas, bija galā. Jēzus apsēdās kopā ar saviem mācekļiem un pēc sendienu mielastā paredzētā upurjēra, maizes un vīna baudīšanas pavēra tiem jaunu, svētāku izpratni par šo seno Dieva svētību.

Pēc maizes laušanas. dalīšanas, tika pielietus kaus, viņš paņēma to un pateicies aicināja tos dzert, sacīdams: „Šis biķeris ir jaunā derība Manās asinīs, kas par jums top izlietas.”

Daudz gadus vēlāk savā vēstulē Korintiešiem

Carlos Augstroze, māc. Ukstiņš, Gatis Ķeris Foto: ALBA YouTube kanāls

apustulis Pāvils rakstīja: „Cikkārt jūs no šīs maizes ēdat un no šī biķera dzerat, pasludiniet Tā Kunga nāvi, tiekāms Viņš nāk.” Viņam bija jāklūst par diženā Jēra asins simbolu, ko godbijībā dzert, mūžīgi pieminot Viņu.

Tik vienkārši, bet reizē iespaidīgi Glābējs ieviesa priekšrakstu, kas tagad zināms kā Tā Kunga Svētais Vakarēdiens.

Ar savām ciešanām Ģetzemanē, upuri Golgātā un Augšāmcelšanos no kapa, dārzā, Jēzus piepildīja sendienu likumu un ieviesa jaunu atklāšanas laikmetu, balstītu uz augstāku, svētāku upurēšanas likuma izpratni.

No cilvēka vairs netika prasīts upurēt no sava ganāmpulka pirmdzimtos jērus, jo Dieva Pirmdzimtais bija nācis, lai dāvātu Sevi kā „bezgalīgu un mūžīgu upuri”.

Tajā arī ir ietvērts izpiršanas un Augšāmcelšanās diženums, ka caur bezgalīgu upuri mums tiek dāvāta ne vien glābšana no nāves, bet arī mūžīgā dzīve.

Kad Viņš ņēma kausu, un svētīja to, Viņš parādīja, ka Viņš ir Dieva jērs, kurš dāvās garīgu barību un mūžīgo glābšanu.

Lai Dievs svētī šīs pārdomas mūsu sirdīs.

AMEN !

MĀCITĀJA FRICĀ UKSTIŅA AMATA IEVEŠANAS DIEVKALPOJUMS

Gatis Ķeris

Vidū māc. Fricis Ukstiņš ar apsveicējiem

Foto: Ralfs Augstroze

Māc. Friča Ukstiņa amata ievēšanas dievkalpojums notika saulainā 19.sept,2021.g. pēcpusdienā skaistajā Cape May County Park,Nudžersijā. Fricis jau vairāk ka gadu kalpo kā Immanuel baptistu draudzes mācītājs, Goshen,NJ, bet sakarā ar COVID-19 ierobežojumiem štatā, nav bijis iespējams noturēt šo dievkalpojumu. Fricis uzauga Bukskauntijas latviešu baptistu draudzē un tika kristīts no mācītāja Fr. Čukura. Fricis vēlāk pievienojās Greater Exodus baptistu draudzei Filadelfijā, kur viņš kalpoja kā diakons un 2020.gadā tika ordinēts par mācītāju. Dievkalpojumā piedalījās locekļi no Immanuel baptistu draudzes, Greater Exodus baptistu draudzes un ALBA pārstāvju grupa. Sākumā, bijušais draudzes mācītājs simboliski

nodeva Bībeli Fricim kā jaunam draudzes mācītājam, un tad sekoja sveiciens. No Bukskauntijas latviešu baptistu draudzes sveicināja draudzes priekšnieks Ralfs Augstroze, no Filadelfijas latviešu baptistu draudzes - priekšnieks Ģirts Stūrmanis. Personīgu sveicienu nodeva bijušais kaimiņš Gatis Ķeris. Galvenais runātājs dievkalpojumā bija Greater Exodus baptistu draudzes mācītājs Dr. Herb Lusk, kas raksturoja Frici kā ļoti pazemīgu cilvēku un stāstīja par savu pieredzi vairāk nekā 40 gadus ilgā laikā, kad bija mācītājs tajā draudzē, sacīdams, ka mācītāja amats nav viegls, bet tam ir mūžības nozīmīgums. Dievkalpojuma noslēgumā Fricis Ukstiņš sacīja lūgšanu. Ļaudis devās uz savām mājām, priecājoties par jauko brīdi, kuŗu visas trīs draudzes kopīgi varēja piedzīvot.

110 GADI BUKSKAUNTIJAS LATVIEŠU BAPTISTU DRAUDZES DZĪVĒ

Benita Ukstiņa

Katrs dzīves moments ietver sevī gan sākumu, gan arī beigas! Kad pienāk nākošais brīdis, iepriekšējais ir tikko nobeidzies. Dzīves brīži nemanot mainās mūsu katra personīgā dzīvē, un tāpat tas notiek arī notikumos ap mums. Piemēram, patreiz ir 2021. gads, bet zinām, ka pēc 31. janvāra pulkstens 12-tiem pusnakstī būs nemanot pienācis 2022. gada 1. janvāris. Gandrīz nemanot, šis datums mainīsies uz nākošo, uz 2. janvāri.

Cik bieži dzirdam ļaudis sakām: Kur tas laiks paskrējis? Tieši šāda doma varēja rasties Bukskautijas 110. gadasvētku dievkalpojuma apmeklētāju sirdīs, kad 21. novembra svētdienas rītā atvērās draudzes dievnama durvis. Ļaudis pulcējās plkst. 11:00-tos, bet, pavisam nemanot, pulkstens jau rādīja nākošo stundu, kad dievkalpojums jau tuvojās beigām. Pavadītajos 110 gados, bez šaubām, draudzes dzīvē var uzskaitīt daudzas skaistas Dieva dotas svētības. Tāpat, bez šaubām, iesāktais jaunais gads draudzes dzīvē brīdi no brīža var nest arī pārbaudījumus. Draudzes dzīvē, tāpat kā mūsu katra personīgā dzīvē, ikkatram momentam pieskaitāms savs sākums un savas beigas.

Šajā svētku rītā dievkalpojuma apmeklētāji bija gatavi izmantot kopīgi dotos brīžus, lai slavētu savu Radītāju. To arī izteica sākuma dziesma: Svētkus priecīgus svinēt vēlamies mēs.... Pat šai 'kovida' laikā, svētku dievkalpojums bija labi apmeklēts, kaut gan neizpalika arī nepieciešamie piesardzības pasākumi sakarā ar vīrusu, kā piemēram, maskas. Šinī dienā Bukskautijas draudze, ne tikai atcerējās

Efraims Šmits, māc. U. Ukstiņš, Efraima draugs

Foto: Benita Ukstiņa

110 savas pastāvēšanas gadus, bet arī izteica pateicību draudzes Ganam, par kuŗu sacīts: "Šis ir akmens, ko..nama cēlēji.. atmetuši, un kas kļuvis par stūŗa akmeni." (Ap.d.4:11). Šis Stūŗa Akmens – Kristus ir Pamats, uz kuŗa ir uzcelta Kristus draudze! Tālāk ieklausāties draudzes kopēja Gata Ņeŗa lasītajos Dieva vārdos:

"Pateiciet un paklausiet Kungam." (Psalms 95:1-7) un no Pāvila vēstules Efeziešiem 1:15-23. Svēto Rakstu lasījūmam sekoja viņa sacītā dziļi izjustā lūgšana.

Šoreiz atkal, kā tas jau bijis visos Bukskautijas draudzes pastāvēšanas gados, kad tas vien bijis iespējams, draudze savus gadasvētkus svin kopīgi ar kaimiņu Filadelfijas latviešu baptistu draudzi. Visos draudzes pastāvēšanas gados, svētkos ir bijuši vairāki kora diriģenti, starp tiem: Ernests Ņeris un viņa meita Gunta (Ņeris) Plostniece; Viktors Baštiks un Ralfs Augstroze ar palīdzi Benitu Ukstiņu. Šinīs svētkos diriģenta Ralfa Augstrozes vadībā koris dziedāja Viktora Baštika tulkoto dziesmu: Himmlische Harfe Davids, 1581.g. – "Pateicība Dievam", kā arī Dmitri Bortniansky, 1818.g. – "Pateiciet tam Kungam visi!" diriģentes Guntas Plostnieces vadībā.

Cauri gadiem Bukskautijas draudzes locekļiem ir bijusi izdevība dzirdēt daudzus viesus runātājus, gan no Brazīlijas, Latvijas, Kanādas gan arī no citām

vietām pasaulē. Starp runātājiem vairākkārt ir bijis arī nelaiķis mācītājs Dr. Jānis Šmits. Mācītāju Jāni Šmitu Dievs aicināja savās Mūžīgajās Mājās 2020. gada 23. aprīlī. Viņš, kopā ar savu ģimeni bija ticis izraidīts no Latvijas savas drošsirdīgās nostājas dēļ pret reliģijas apspiešanu Padomju savienībā. Vairākus gadus viņš kalpoja ALBA Toronto latviešu baptistu draudzē, kā arī vēlāk krievu baptistu draudzēs. Mācītājs Jānis Šmits kalpoja kā LBDS bīskaps no 2002. līdz 2006. gadam. Viņš Latvijā bija arī mācītājs Rīgas Pestīšanas Tempļa draudzē. Vairāki no Jāņa un Rutas Šmitu bērniem ņēma dalību ALBA rīkotajā bērnu/jauniešu: “Mazajā nometnē”, Pensilvānijā.

Priecājamies, ka jaunākais no Šmitu bērniem, dēls Efraims, piedalās šajos draudzes gada svētkos. Viņš toreiz agrāk vēl ir bijis pārāk jauns, lai varētu piedalīties iepriekš minētajā: “Mazajā nometnē”. Patreiz Efraims mācās Bībeles skolā Grantvilā, Pensilvānijā, kas atrodas kādas stundas brauciena attālumā no Bukskauntijas. Šī ir skola, ko dibinājis nelaiķis, mācītājs Deivids Vilkersons (David Ray Wilkerson), kurš īpaši pazīstams kā grāmatas: “The Cross and the Switchblade” autors, kas ir par tā darbu ar jauniešu kriminālo elementu Ņujorkā. Svētku dalībnieki priecājās dzirdēt Efraima sirsnīgo sveicienu un liecību. Prieks bija dzirdēt, ka Efraims iecerējis kalpot draudzēs Latvijā. Svētku dalībnieki ar viņu varēja tuvāk iepazīties sadraudzības brīdī pēc dievkalpojuma.

Draudzes gans, māc. Dr. Uldis Ukstiņš, kurš vairāk kā 35 gadus ir kalpojis Bukskauntijas draudzē, bija izvēlējies piemērotu svētrunas tematu gadasvētkiem un Pateicības svētdienai: “Es nebeidzu pateikties tam Kungam!” Starp citu, mācītājs savā svētrunā sacīja: “Apustulis Pāvils vēstulē Efeziešiem īpaši runā par to, kādu svētību nes Kristus draudze, tāpat arī māca par tām brīnišķīgajām dāvanām, kuŗas mēs kā kristieši esam saņēmuši, būdami kā daļa no draudzes. Jēzus Kristus pilda mūsu dzīves ar cerību, ka, dzīvei beidzoties, mums ir vieta Viņa Mūžīgajā Valstībā. Kristus augšāmcelšanās ir šīs cerības drošais pamats. Kristus augšāmcelšanās norāda uz Dieva pārpārēm lielo spēku. Šis spēks ir pārāks par visiem citiem spēkiem, gan laikā, gan mūžībā.”

Dievkalpojuma beigās draudze dziedāja: “Kungs, Tev slavu pienesu”, un tā ar patiesu prieku slavēja draudzes dibinātāju Jēzu Kristu par tiem 110 gadiem, kuŗus Viņš draudzei devis. Ar šo beigu dziesmu un mācītāja svētības vārdiem šis svētku brīdis draudzes dzīvē nobeidzās, bet nākošais brīdis ir jau iesācies.

Gada svētku dalībnieki apzinās, ka Bukskauntijas draudzes darbs vēl nav beidzies. Dievs nav pielicis punktu draudzes darbam: “Vēl darba daudz ir ko strādāt, Vēl dusēt nevari iet! (Osvalds Legzdiņš)

Bukskauntijas draudzes korespondente

Benita Ukstiņa

Foto: ALBA YouTube Kanāls

RUDENS UN PATEICĪBAS SVĒTKI DIENVIDKURZEMĒ

Enoks Biķis, Edgars Mažis, Verners Šteinbergs

I ATVASARĀ VAIŅODĒ

Aizvadot pēdējās karstās vasaras dienas, nobriedušās labības laukos daudzviet kā pirmie rudens vēstneši ducina graudu novācēji kombaini, kadpa Rīgas-Liepājas autoceļu dodamies uz Kurzemi, lai pateicami sakārtoto šoseju no Grobiņas caur Priekuli nokļūtu Vaiņodē. Šajā gadā notikušās administratīvi-teritoriālās reformas rezultātā vairāki nelieli novadi ir apvienoti. Izveidots arī viens no lielākiem Latvijā –

Dienvidkurzemes novads ar centru nelielajā Grobiņas pilsētā, kura atrodas pašā Liepājas pievārtē. Dienvidkurzemes novads plešas no Latvijas dienvidrietumu apvidiem Lietuvas pierobežā līdz Rietumkursas augstienei, un no Baltijas jūras piekrastes ap Liepāju un Pāvilostu līdz Kurzemes vidienei.

Tā nu iznāk, ka mana bērnības un pirmo skolas gaitu zeme Rucava tagad ir atkal vienā novadā ar Vaiņodi, kur pabeidzu vidusskolu 1954.gadā.

Ceļojuma mērķis ir Vaiņodes centrālā kapsēta, lai pabūtu piemiņas brīdī mana tēva vecāku, Jaņa un Katrīnas kapa vietā. Ir svētdiena, un vispirms iegriežamies baptistu draudzes dievnamā. Vaiņodes baptistu draudze ir dibināta 1900.gadā, tās die-

vnams nopostīts Otrā pasaules kara laikā. Kādu laiku tā pulcējās bijušās sinagogas telpās, kur toreiz notika arī Vaiņodes katoļu draudzes dievkalpojumi.

1983.gadā tajā pašā Elkoņu ielā ar numuru 3 pēc Artūra Spīguļa (1911-1986) projekta ir uzcelta ēka, kas sākotnēji bija domāta kā dievnama blakus ēka dzīvokļiem, bet tagad šīs celtnes pirmajā stāvā ir dievkalpojumu zāle. Dievkalpojumu vada mācītājs Ainars Purmalis, svētdienskolas dziesmu ansambli vada sludinātājs, BPI absolvents Edgars Purmalis. Sarunājoties ar māsām un brāļiem, secinu, ka gadiem un gadu desmitiem aizritot, paaudzes ir nomainījušās. Saku liecību un novēlējumu:” Jūs esat pasaules gaisma: pilsēta, kas atrodas kalnā, nevar būt apslēpta.”

(Mateja 5:14 –j.t.) Zīmīgi, ka netālu no Vaiņodes, Embūtes pagastā ir Krīvu kalns - Rietumkursas augstienes augstākais punkts, 189 metrus virs jūras

līmeņa. No savas jaunības laika, kad dzīvojām Vaiņodē, atceros spilgto starmešu gaismu armijas lidlaukā turpat blakus kapiem – naktīs, kad notika lidojumi. Lidlauks bija zināms jau no Pirmā Pasaules kara laikiem, kad tur kā stratēģiski svarīgā augstienē

vācu armijas vajadzībām tika uzcelti dirižabļi vai t.s. 'cepelīnu' angāri (no šo celtnu konstrukcijām Latvijas pirmajā neatkarības periodā tika uzcelti lieli paviljoni Centrāltirgum Rīgā.

Tēva vecāki bija dievbijīgi luterāņi. Tēva tēvs nomira 1912.gadā, tēva māte Pasaules kara beigās - 1918.gadā.

Par bāreni Kārli Biķi līdz viņa aiziešanai Latvijas atbrīvošanas armijā rūpējās tā māsa Anete Vīgnere. Kad viņš atgriezās no brīvības cīņām, iesākās viņa patstāvīgā dzīve, kad viņš iestājās jaundibinātajā Latvijas Baptistu Garīgajā Seminārā.

II SADRAUDZĪBA RUCAVĀ

Uzzinot no informācijas 'Facebook'ā, ka 26.septembrī vēsturiskajā Rucavas baptistu baznīcā notiks Rucavas baptistu draudzes 150.gadadienas dievkalpojums, bija vēlēšanās turpu doties, tomēr ceļa posms no Rīgas caur Liepāju līdz pašai Lietuvas pierobežai izrādījās pārāk tāls, it sevišķi, kad vakari tagad satumst agrāk nekā iepriekš. Tāpēc esmu pateicīgs svētku aicinātajam viesim Rīgas baptistu Āgenskalna draudzes mācītājam Edgaram Mažim par svētku norises aprakstu (seko) un par svētrunas tekstu.

Skaistā 26. septembra svētdienas pēcpusdienā daudzi cilvēki devās uz Rucavu, kur draudze pateicās Dievam par 150 kalpošanas gadiem. Ja pagājušajā gadā darba pienākumu dēļ neizdevās ierasties ai-

cinātajiem viesiem Ivetai Apinei un Jānim Kurševam, tad šogad tas piepildījās. Kopā ar pianistu Māri Treiju abi Latvijas Radio kora solisti priecēja ar dažāda žanra dziesmām un vadīja arī draudzi pielūgsmē. Baznīcā bija ap 50 dievlūdzēju. Dievkalpojumu vadīja draudzes sludinātājs Jānis Bērze-Bērziņš, svētrunu sacīja Āgenskalna draudzes mācītājs Edgars Mažis. Draudzi sveica arī Luterāņu draudzes mācītājs, Grobiņas iecirkņa prāvests Ainārs Jaunskalže, uzsverot labās ekumēniskās attiecības abu draudžu starpā. Sveiciens bija arī no Rucavas izglītības iestādēm, ar kurām sludinātājam Jānim Bērzem-Bērziņam ir labas attiecības saistībā ar

dažādiem kalpošanas projektiem. Īpašu sveicienu nodeva arī Dienvidkurzemes novada pašvaldības pārstāvis Raivis Kalējs. Pēc dievkalpojuma notika sadraudzības brīdis.

Mācītāja Edgara Maža svētrunas teksts Rucavā 2021.g. 26. IX:

1 Brāļi, ja arī kāds cilvēks ir izdarījis pārkāpumu, tad

jūs, kas esat garīgi, centieties viņu izlabot lēnprātības garā, bet pielūko, ka arī tu pats nekrīti kārdināšanā. 2 Nesiet cits cita grūtumus, tā jūs piepildīsiet Kristus bauslību!

3 Ja kāds iedomājas, ka viņš ir nezin kas, nebūdams nekas, tāds maldina pats sevi. 4 Katrs lai pārbauda pats savus darbus. Tad viņam būs pamats lepoties savā priekšā, nevis citu, 5 jo katram jānes sava nasta. 6 Kas mācās Dieva vārdu, lai visos labumos dalās ar savu skolotāju.

7 Nepievilieties, Dievs nekļūs par apsmieklu – ko cilvēks sēj, to viņš arī pļaus: 8 kas sēj savā miesā, tas no miesas pļaus postu, bet, kas sēj Garā, no Gara pļaus mūžīgo dzīvību. 9 Darīsim labu nepagurdami, jo savā laikā mēs pļausim, ja vien nepadosimies. 10 Tad nu, kamēr mums ir laiks, darīsim labu visiem, īpaši tiem, kas ticībā pieder pie mūsu saimes. Galatiešiem 6, 1-10

Attieksme, kas Dievam tīkama jeb kā dzīvot ar dievišķu attieksmi

No sirds sveicu Rucavas baptistu draudzi 150. gadavētkos no Āgenskalna draudze, kura ir 13 gadus jaunāka! Paldies par aicinājumu kalpot šajā īpašajā dievkalpojumā!

Draudze nekad nav vientuļa. Tā ir vieta, kur saplūst tik daudz cilvēku. Var tikai iedomāties, cik dažādi cilvēki šajos 150 gados ir bijuši draudzē, cik dažāds laiks ir pārdzīvots. Tāpēc mēs drīkstam pateikties Dievam par šo unikālo sabiedrības daļu, kur jebkurš cilvēks var nākt un pievienoties. Kad padomju gados mācījās skolā, tad laiku pa laikam dzirdēju, ka baznīca vairs drīz nebūs, ka neviens normāls cilvēks tajā neies, jo padomju cilvēks ticēs sev un savam roku spēkam. Bet draudze pastāv vēl šodien, jo Kristus pravietoja, ka to elles vārti neuzvarēs. Jā, mēs neesam ideāla sabiedrība, bet Kristus klātbūtne ir tā, kas padara katru draudzi par kaut ko ļoti īpašu. Jo mēs esam mijiedarbībā ar Viņu

un līdzcivēkiem. Tāpēc ir labi saņemt iedrošinājumu no Bībeles, no vēstules, kuru apustulis Pāvils rakstīja pirmajām kristiešu draudzēm. Un lai arī šis teksts ir sens, tā mācība un atziņas nav novecojušas. Viena no svarīgākajām lietām mūsu dzīvē ir attieksme. Attieksme kā izturēšanās veids. Mijiedarbībā ar citiem cilvēkiem. Un attieksmei ir milzīga ietekme uz mūsu dzīvi. To redzam arī šodien, kad cilvēku dažādā attieksme pret citiem cilvēkiem un parādībām ap mums, rada pat naidīgu un iznīcinošu vidi. Tāpēc apustulis Pāvils ļauj domāt par to, kādai būtu jābūt tavai un manai attieksmei draudzē un ārpus tās.

Attieksme pret vājajiem

Brāļi, ja arī kāds cilvēks ir izdarījis pārkāpumu, tad jūs, kas esat garīgi, centieties viņu izlabot lēnprātības garā, bet pielūko, ka arī tu pats nekrīti kārdināšanā. Nesiet cits cita grūtumus, tā jūs piepildīsiet Kristus bauslību!

Kad kāds cilvēks ir savārijis ziepes, tad ir viegli būt nosodītājam. Bet neviens cilvēks nav pasargāts no kritieniem. Tie var būt gan apzināti, bet visbiežāk, neapzināti. Ko mēs parasti darām? Ja esam izdarījuši kādu grēku, sākam slēpties, domājot, ka šeit draudzē nāk tikai tie cilvēki, kuriem nav problēmu.

Jā, mums ir kauns par izdarīto, bet bieži baidāties par savu kritienu runāt ar citiem. Nu, varbūt ar mācītāju, bet nevar zināt, vai viņš sapratīs, vai viņš neizslēgs no draudzes... Un tad ir tie, kuri redz, ka es esmu pakritis, ka esmu grēkojis, bet viņu attieksme var būt ļoti neiejūtīga un pat nežēlīga. Nu kā tu tā varēji darīt? Nu kas tev bija prātā, ka tu tik viegli iekriti grēkā? Citiem vārdiem, ļoti negarīga attieksme. Cilvēcīga, bet ne dievišķa. Pāvils aicina būt lēnprātīgiem iepretī otra cilvēka kļūdām. Tas nenozīmē, ka mēs ignorējam, neko nesakām. Man patīk šī frāze: centies viņu izlabot lēnprātības garā. Tas nozīmē, ka būs situācijas, kur mums nekas nesanāks. Cilvēks spītīgi neatzīs savu pārkāpumu un domās, ka ir rīkojies pareizi. Bet arī tad, ja mūsu centieni ir neveiksmīgi, mums jāsaglabā lēnprātības gars. Un jābūt uzmanīgiem, ka neklūpam ar savu pareizību un augstprātību. Būt blakus tam, kas kļūdījies, savā ziņā nozīmē uzņemties viņa grūtumu nešanu. Tā nav otra cilvēka attaisnošana, sakot, ka visa jau tā dara. Drīzāk, tā ir patiesa vēlme palīdzēt. Problēma bieži vien ir, ka mēs gribam palīdzēt, bet nezinām, kā lai to izdara? Bet varbūt, ka negribam iejaukties situācijas risināšanā, vai arī darām to tad, kad uz mums tiek izdarīts citu spiediens. Nu ej un parunā ar viņu! Nu ved viņu pie prāta. Bet ir vēl viena problēma, ar kuru sastopamies. Mūsu pašu grēcīgums. Nu ko tad es teikšu, tūlīt būs pretī teikums: un tu pats? Kā ar tevi? Vai tad tu esi bez grēka??? Un mēs klusējam un neko nesakām. Bet tas jau nav labi ne tam, kurš pakritis, ne arī mums pašiem. Lēnprātības gars mums vajadzīgs, lai uzdrošinātos labot situāciju. Bet tas prasa no mums spēju vērtējoši palūkoties uz sevi.

Attieksme pret sevi

Ja kāds iedomājas, ka viņš ir nezin kas, nebūdam nekas, tāds maldina pats sevi. Katrs lai pārbauda pats savus darbus. Tad viņam būs pamats lepoties savā priekšā, nevis citu, jo katram jānes sava nasta.

Kas mācās Dieva vārdu, lai visos labumos dalās ar savu skolotāju.

Bīstamība kļūt lepnam ir ikvienam cilvēkam. Tāpēc mums jābūt uzmanīgiem pret sevi daudz vairāk kā pret citiem. Es jau varu iedomāties, ka es esmu pasaules centrs, ka no manis viss ir atkarīgs, bet patiesībā kļūt par izsmieklu citu acīs. Nav nekā skumjāka kā maldināt sevi. Domāt, ka es esmu nezin kas, bet patiesībā būt sīkumains un egoistiski 'piekasīgs'. Vēl skumjāk ir tad, kad visi to redz, bet neviens tā tieši nepasaka. Bet pavisam traģiski ir tad, kad citi saka, ka kaut kas nav kārtībā, bet es visu laiku aizbildinos, ka tā tas nav. Tāpēc aicinājums pārbaudīt savus darbus patiesībā ir mūsu pašu labā, lai mēs nekļūtu smieklīgi citu acīs. Katrs lai pārbauda pats savus darbus. Varbūt tas ir arī par to, kāda mums ir attieksme pret vienu un citu uzdevumu. Mūsu motīvs, kāpēc es kaut ko daru, var būt veselīgs, bet tas var būt arī ļoti egoistisks. Es varu darboties, lai citiem pierādītu, ka esmu ļoti labs vai arī, lai iegūtu citu cilvēku cieņu un labvēlību. Paši par sevi šie motīvi nav slikti. Grūtības sākas tad, kad mūsu labos darbus citi nenovērtē tā, kā mēs vēlētos, un tad mēs varam apvainoties. Vai mēs paši spējam sevi novērtēt? Iespējams, ka nē. Vai nu domājām pārlietu optimistiski par sevi, vai arī iekritām paškritikas gūstā. Un tāpēc mums vajadzīgs vēl kāds cilvēks, kuru Pāvils nosauc par skolotāju, kurš var mums būt blakus, kad esam šajā sevis pārbaudē. Skats no malas var palīdzēt ieraudzīt lielāku bildi. Nereti mums šķiet, ka mani darbi nav pietiekami labi, bet tas ir tāpēc, ka mēs sevi salīdzinām ar citiem, kuri, mūsaprāt, ir garīgāki. Tajā pašā laikā var būt, ka salīdzināšana ar otru var mūs pašus aizvest lielā grēkā, kad sākam skaitīt līdzcilvēka skabargas, nespējot redzēt savu baļķi. Attieksmei pret sevi būtu jābūt pietiekoši elastīgai. Nesadomāties pārāk daudz un arī nenoniecina sevī pārāk daudz. Vēl vairāk, mums vajadzīgs dialogs, kur mēs spējam dalīties ar savām garīgajām atziņām. Attieksme pret sevi. To

Pāvils nosauc par nastu, kas jānes. Pirmajā brīdī izklausās smagnēji, bet tas ir kaut kas tāds, ko cits nevarēs izdarīt. Mums jābūt atbildīgiem par sevi. Jo attieksme pret sevi veido mūsu attieksmi darbībā.

Attieksme darbībā

Darīsim labu nepagurdami, jo savā laikā mēs pļausim, ja vien nepadosimies. Tad nu, kamēr mums ir laiks, darīsim labu visiem, īpaši tiem, kas ticībā pieder pie mūsu saimes.

Aicinājums darīt labu nav kaut kas mehānisks. Tam būtu jānāk no mūsu sirds. Izklausās pavisam vienkārši, bet mums katram ir sava izpratne par to, kas ir labs? Pāvils neko specifiski nepasaka, ko sevi ietver labā darīšana? Drīzāk, aicina to darīt. Laba darīšana kā sēklas sēšana. Kaut kas tāds, kas uzreiz nenes augļus. Varbūt tāpēc arī pagurstam, darot labu, jo šķiet, ka citi tikai bauda mūsu darbu augļus. Darīt labu visiem, īpaši draudzes locekļiem. Vai nav tā, ka labu darīt svešiem cilvēkiem nereti ir pat vieglāk kā tiem, kurus pazīstam, kurus ne visai spējam pieņemt un cienīt. Un tas atkal ir atkarīgs no mūsu attieksmes. Tā nereti ir tik sašķelta un sadalīta. Pāvils saka: sēt var miesīgi un sēt var garīgi. Un mēs labi pazīstam šo miesīguma izjūtu, kad darām labu tāpēc, lai dabūtu kaut ko atpakaļ, vai arī, lai citi ieraudzītu, cik labs es esmu. Sēšana miesā var atnest gan nesaskaņas, gan strīdus, jo, kāpēc tad es te daru labu? Es gribu būt svarīgs, es vēlos, lai mani mācītājs uzteic. Un, ja neuzteic, tad esmu dusmīgs. Kam tad mani labie darbi? Un tad ir tie, kuri labos darbus dara ar tādu kā atkalpotāja attieksmi. Es esmu tik daudz savā dzīvē grēkojis, nu es ar labiem darbiem mēģināšu kompensēt savu vainu. Cik dažāda var būt mūsu attieksme, darot labu. Un tad ir tie, kas ir apdedzinājušies, darot labu, un vienkārši ir uz pauzes. Bet šodien mums ir dots laiks, lai darītu labu. Vieniem – lai turpinātu darīt labu. Citiem – lai atsāktu darīt labu. Vēl kādiem – lai uzdrošinātos darīt labu pirmo reizi savā dzīvē. Jā, tas prasa laiku,

spēku, arī līdzekļus. Bet tā ir arī liecība cilvēkiem, kuri mūs redz ik dienas.

Esiet krietni, dzīvojot starp pagāniem, lai par tām lietām, kurās tie nosoda jūs kā ļaundarus, tie, vērodami jūs labos darbus, slavē Dievu piemeklēšanas dienā. Jo tāda ir Dieva griba, ka tie, kas labu dara, apklusina nesaprātīgu ļaunību nezināšanu.1. Pētera 2, 12.15

Kad lūkojamies uz sevi, tad ir brīdis, lai nožēlotu savu greizo attieksmi. Varbūt pat šajā dievkalpojumā mana attieksme ir bijusi grēcīga. Esmu te ieradies kā žūrijas komisijas loceklis, lai ieliktu atzīmi par mūziku, sludināšanu, noformējumu. Varbūt esmu ieraudzījis kādu cilvēku, pret kuru mana attieksme ir vēsa un noliedzīga. Varbūt mana attieksme ikdienā ir tik kritiska, ka es vairs nespēju ieraudzīt neko labu ap sevi. Iespējams, ka Svētais Gars šajā brīdī saka: maini savu attieksmi, ļauj man iejaukties un tevi mainīt. Attieksme pret vājajiem, attieksme pret sevi un attieksme darbībā. Pirmā attieksme prasa iejūtību, otrā – godīgumu, trešā – darbīgumu. Bet visās trijās attieksmēs ir svarīga Kristus klātbūtne. Mēs visi pazīstam miesīgu un cilvēcīgu attieksmi, bet Kristus mūs aicina iet soli tālāk. Mācīties dievišķo attieksmi.

Ļaut Kristum turpināt labo darbu pie mums, lai mēs varētu darīt labu ar patiesu mīlestību un iejūtību. Izaicinājumi, darot labu, būs. Bet mums atkal un atkal jānāk pie Viņa, kas tik daudz laba dara mums.

Par saviem iespaidiem svētkos Rucavā stāsta arī Māris Treijs, pianists no Jelgavas baptistu draudzes:

Silta atvasaras diena, skaists brauciens pa rudens krāsu pielieto Latviju un mājīgā Rucavas baznīca, kas ar savu kļavu lapu dzelteno krāsojumu brīnišķīgi iederas šīs saulainās dienas noskaņā. Mācītājs Jānis Bērze-Bērziņš mūs sagaida ar mielastu Rucavas etnogrāfiskajā mājā "Zvanītāji", kur saimniece pas-

niedz tradicionālos Rucavas ēdienus - riezi (rīvētu kartupeļu klimpas) un maizes zupu.

Dievkalpojumā piedalās gan draudzes locekļi, gan dažādi viesi, un esam liecinieki, ka mācītājs Jānis ir mīlēts un cienīts Rucavā un tās apkaimē. Man kā jelgavniekam prieks dzirdēt, ka pirms diviem gadiem Rucavas draudzes gadasvētkos jau muzicējuši mūsu Jelgavas baptistu draudzes jaunieši, tātad neesam Rucavai sveši.

Sajūtas ir īpašas - uzrunā Dieva vārds, ko sludina mācītājs Edgars Mažis, un dziesmas, kuras man ir iespēja spēlēt, piedaloties mūsu kopīgajā trio, savilņo ne tikai, kā šķiet, klausītājus, bet arī mūs, mūziķus. Spēlējot pateicos Dievam, ka varu šai mirklī šeit būt un kalpot, bet jo īpaši pateicos par šo brīnišķīgo mūziku, kuru bez Viņa iedvesmas nebūtu iespējams sacerēt, jo Viņā radītas visas lietas debesīs un virs zemes! (Kol.1:16) Slava Dievam!

Pēc dievkalpojuma sadraudzība, draudzes māsu sarūpēts cienasts, un tad jau arī ceļš uz mājām. Paldies Dievam par iespējām, paldies par Rucavas draudzi, paldies par brāļu un māsu kopību, kurā varējām piedalīties!

III TICĪBAS CELMLAUŽU PĒDĀS Sakas baptistu draudzē

Tā ir viena no pirmajām Latvijas baptistu draudzēm, dibināta 1861.gadā, kas izveidojusies no tiem cilvēkiem, kuri bija bībelīgi pagremdēti triju braucienu laikā uz Mēmeles vācu baptistu dievnamu (tagad Klapēdā, Lietuvā), kā arī pirmajā bībelīgās kristības reizē Latvijā.

Kristus Evaņģēlija Patiesības sēklas graudiņi krita auglīgā zemē Baltijas jūras piekrastē un salīdzinoši īsā dažu gadu laikā izauga varens koks (Lūk. 13:19), kuŗa ēnā tagad spīgstam.

Draudzes pirmais garīdznieks laikā līdz

1875.gadam bija Adams Gertners (1829-1875), vīrs ar skanīgu balsi, runājot un dziedot, mūsdienu skatījumā pirmais Latvijas baptistu bīskaps Kristījis neskaitāmus baptistus ūdenskrātuvē pie savas dzīves vietas Labragā. Cietis no varas iestādēm, vajāts no oficiālās luteriskās baznīcas, iekalts roku dzelžos un ieslēgts cietumos, sist un pērts līdz asinīm. Atdusas Veldas kapos, kur viņam piemiņas zīme.

Draudzes dievnams uzcelts 1884.gadā, skola – 1893.gadā.

Tajā pašā laikā vai nedaudz vēlāk uzcelti arī dievnami Ulmalē (Labragā) un Pāvilostā.

Koŗa vadonis bija Andrejs Ģēģeris (1866-1950). Dziedātāju skaits 150,

Bieži izbraukuši dziedāt apkārtējās draudzēs, Andrejs Ģēģeris bijis Pirmo un Otro Latvijas Baptistu Dziesmu svētku virsdiriģents. Miris, kad padomju piespiedu kolektīvizācijas laikā izlikts no savām mājām..

Sakas baptistu draudzes 160. gadasvētku pateicības dievkalpojums 10-10-2021, 15:00

Svētdienas pēcpusdienas zeltainie saules stari apspīd apkārtējos kokus, kuŗu lapas jau iekrāsojušas rudens krāsas, izgaismojot no celtnes sienās augstu izvietotajiem logiem senatnīgo dievnamu, kas tepat jau pusotra simta gadu ir pastāvējis cauri visām laikmetu un laiku pārmaiņām. Pamatīgi būvētās mūra celtnes sienās iezīmējas dažāda izmēra laukakmeņu raksts. Celtne ir līdzīga iepriekšējos gadsimtos celtajām lauku ciematu kapelām attālās Alpu priekškalnēs dažādos Itālijas, Austrijas un Šveices novados. Uz dievkalpojumu telpas priekšējās sienas teksts veco gotu burtu ortogrāfijā “Jēzus Kristus tas pats vakar, šodien un mūžīgi” (Ebr.13:8).

Pēc kopējas lūgšanas un dievkalpojuma atklāšanas visi vienojas kopdziesmā “ Mēs slavējam Tevi” un, kājās piecēlušies, noklausās Bībeles lasīju-

mu ar iedrošinājuma vārdiem no Jēzus (Lūk.12:22-32)

Bībeles lasījums – slud. Verners Šteinbergs: Lūk.ev.12:22-32 (-j.t.)

“Un Viņš [Jēzus] sacīja Saviem mācekļiem: "Tādēļ Es jums saku: nezūdieties savas dzīvības dēļ - ko ēdīsiet, nedz savas miesas dēļ - ko vilksiet mugurā.

Jo dzīvība ir vērtāka nekā barība un miesa nekā drēbes.

Pavērojiet kraukļus; ne tie sēj, ne pļauj; tiem nav ne klēts, ne šķūņa, bet Dievs tos baro. Cik daudz vairāk vērti jūs esat par putniem.

Kurš gan no jums ar savu zūdīšanos var pagarināt savu mūžu kaut vai par olekti?

Ja pat tādu nieku jūs nespējat, kādēļ tad zūdaties par visu pārējo?

Pavērojiet lilijas, kā tās aug. Ne tās nopūlas, ne vērpj. Bet Es jums saku: pat Sālamans visā savā godībā nebija tā tērpies kā viena no tām.

Ja nu pļavas zāli, kas šodien ir, bet rīt tiek iemesta

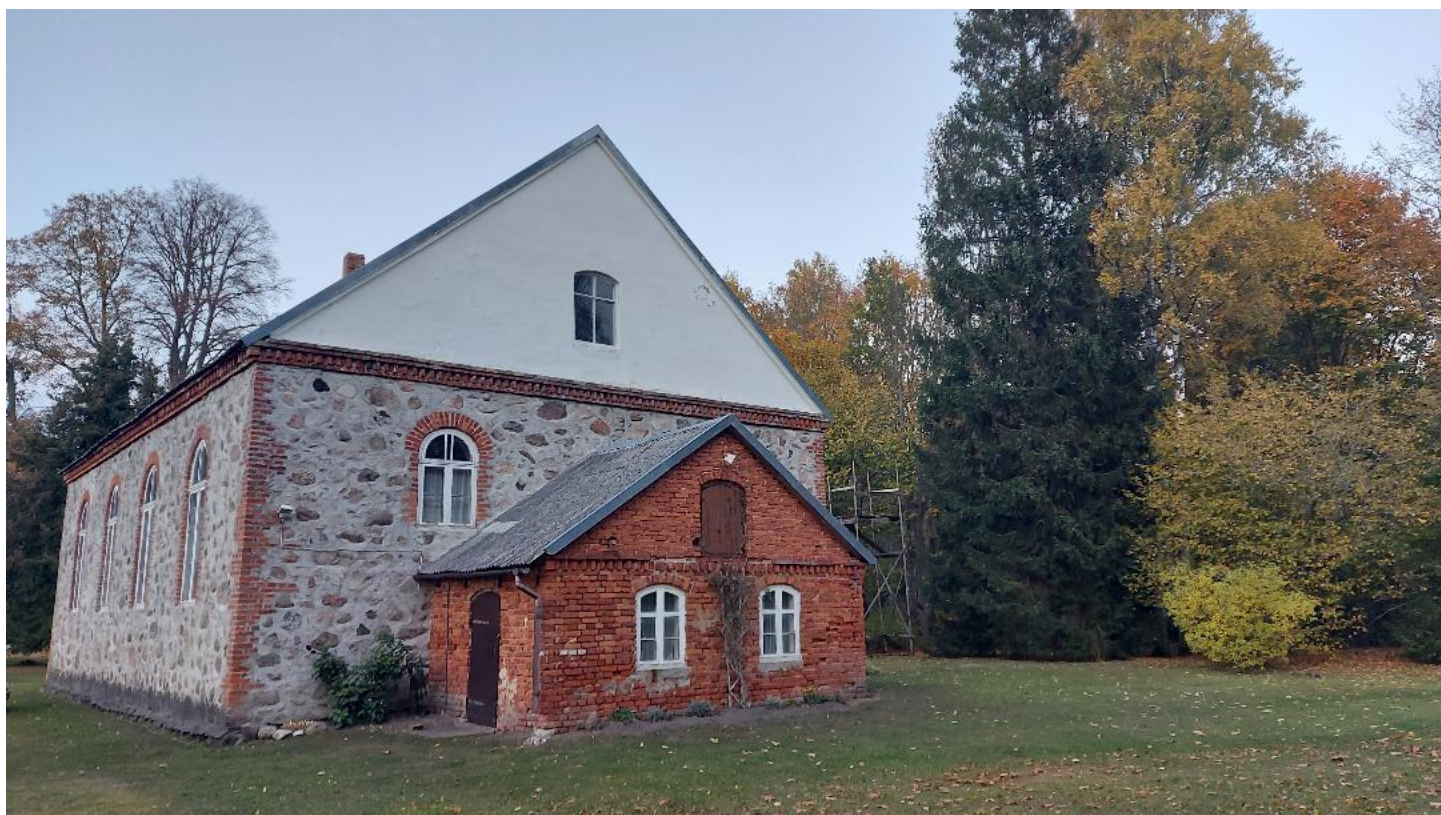
krāsnī, Dievs tā gērbj, cik gan vairāk jūs, jūs mazticīgie!

Neraizējieties! pēc visa tā pagāni dzenas; jūsu Tēvs tāpat zina, ka jums to vajag.

Meklējiet Viņa [Dieva] Valstību, tad jums viss tiks iedots.

Nebīsties, tu mazais ganāmpulciņ, jo jūsu Tēvam labpaticis dot jums Valstību!”

Ievadvārdos draudzes sludinātājs Verners Šteinbergs atzīst, ka tik ilgs un bagāts draudzes pastāvēšanas laiks Ievadvārdos draudzes sludinātājs Verners Šteinbergs atzīst, ka īsos vārdos ir grūti aptverams tik gaŗa, 160 gadu ilga laika posms ar tik daudziem notikumiem. Par visu to pateicamies Dievam ar apņēmību turpināt kalpot tikpat uzticīgi, kā to darījuši mūsu priekšgājēji. Aizvadītie 160 gadi laika un piedzīvoto notikumu ziņā ir gandrīz vai neaptverams posms, un visā tajā mūs pavadījusi bezgalīgā Dieva žēlastība un bagātīgās svētības. Runātājs atskatās uz to darbinieku piemēru, kādi bija draudzes pirmie darbinieki. Viens no nopietnākajiem patiesības meklētājiem un draudzes dar-

ba organizatoriem bija Ernests Eglītis, kas 30 kilometrus no Zirām uz Sakām atnāca kājām, vairākkārt ceļmalā zemojoties lūgšanā. Tāpat arī daudzkārt vajāšanas, cietumus un miesas sodus cietušais sludinātājs Adams Gertners ar teicamo balsi runās un dziesmās, kas neatkarīgi no laika apstākļiem neskaitāmas reizes veica kristības darbu brīvā dabā.

Dzied kvartets no Kuldīgas baptistu draudzes: Baiba Jūrmale, Dace Daubure, Uldis Kleinbergs, Gatis Jūrmalis, - pavada pianiste Līga Saulgrieze.

Par evaņģelizācijas saturu liecina dziesmu nosaukumi un vārdi "Es izglābts", "Viņa sirds bij' sa-lauzta," "Katra acs To redzēs," " Vai tu tālu maldies vēl.." " Tas Kungs ir mans Gans." . Kopējais saliedētais skanējums piepilda plašo telpu, un šķiet, ka dziedātu liels koris.

Draudze dzied no jaunajām Dziesmu grāmatām: " Ko līdz par kristīgiem mums saukties..", " Nemūžam neatstāšu es dārgo Bībeli," "Jēzus ir vajadzīgs tev!" un arī šo kopdziesmu izvēlei programmā ir evaņģelizācijas raksturs.

Svētrunu par pielūgsmi, pateicību un slavēšanu saka Kuldīgas baptistu draudzes sludinātājs, BPI absolvents Gatis Jūrmalis, skaņot mazāk pazīstamu Rakstu vietu no 2. Samuēla grāmatas 6.nodaļas, kā

arī citējot 34. un 24.psalmsus. Svētrunā tiek uzsvērts, cik svarīgi un nepieciešami ir vienmēr pateikties Die-

vam, un ka tas jādara svētbijībā un godcienīgi. Nesen par ķēniņu iesvaidītais Dāvids priecājās par atgūto derības šķirstu kā mazs bērns un ar savu ārējo izskatu un uzvedību izpelnījās netaisnu nosodījumu no

iepriekšējā ķēniņa meitas Mihalas. Tomēr nav jāaizmirst, ka slavējot, jānāk ar bijību Kunga priekšā.

Sakas draudzes bērni dzied " Jēzus – mans Draugs" . Prieks, ka Sakas draudzē ir svētdienskolnieki – labi dziedātāji, kam ir uzdevums un priekštiesība, pieaugot lieliem, veidot draudzes nākotni.

Ar sveiciena vārdiem ieradušies pārstāvji no Pāvilstas baptistu draudzes, no Liepājas krievu baptistu "Sion" draudzes, no Pāvilstas Vasarsvētku draudzes, no Liepājas baptistu Ciānas draudzes un no Kuldīgas baptistu draudzes.

Noslēgumā draudzes sludinātājs saka mūsu Kunga lūgšanu – Mūsu Tēvs Debesīs.

Par saviem iespaidiem Sakas draudzes 160.gadasvētkos tā izsakās dziedātāju ansambļa pianiste no Kuldīgas baptistu draudzes Līga Saulgrieze:

Savā draudzē Kuldīgā nosvinējām Pļaujas svētkus un saņēmuši no draudzes sveicienu devāmies ceļā uz Saku, lai svinētu draudzes 160.gadasvētkus un reizē arī Pļaujas svētkus. Dievnams uz stipra pamata būvēts no laukakmeņu spēcīgiem mūriem...Draudzes cilvēki nākuši dievnamā, lai kopā slavētu, lūgtu un

pateiktos gan par draudzes pastāvēšanu, gan par skaisto rudens ražu, kas redzama caur rudens veltēm un krāšņiem ziediem visu pateicību pienesot Dievam, kā visa Radītājam un Devējam. Kāda draudzes māsa īpaši audzējusi ķirbi, augšanas procesā tam mizā iegrebjot uzrakstus par Gara augļiem, un tam augot lielākam, šie iegrebtie vārdi kļūst ar vien redzamāki.

Dievkalpojumā mūsu kalpošanas daļa bija apliecināt, iedrošināt, stiprināt draudzi caur dziesmām. Mūsu nelielais ansamblis Baiba Jūrmale, Dace Dubure, Uldis Kleinbergs, Gatis Jūrmalis un Līga Saulgrieze caur dziesmu nesām vēsti par Dieva darbiem mūsu dzīvēs.

“Katra acs to redzēs, visi ceļi locīsies, visas mēles teiks, ka Kristus ir Kungs! Tu esi svēts un taisnīgs, paties Dievs!” (Komp. M.McDonald)

Kristus pieskārienu katrs esam piedzīvojuši caur Jēzus nopelnu pie krusta, caur kuru esam glābti. Šo piedzīvoto izdziedājām F.Crosby dziesmā “Es izglābts, kā patīk to sacīt! Ak, brīnišķā žēlastība. Grēks Dievjēra asinīm slacīts, par mums Jēzus cieš Golgātā. Es glābts, un tik laimīgs es Jēzū ir dāvāta man Mūžība!”

Līdz galam mēs nekad nespēsīm apjaust Kristus nopelnu, ka Viņš mūsu dēļ mira pie krusta, lai mēs tiktu glābti. Savā cilvēcīgumā mēs varam uzdot neskaitāmus jautājumus - kā tas tā var būt? Bet tikai caur Dieva žēlastību, ko saņemam ik dienu no jauna, un tas nav mūsu nopelns, tā ir Dieva dāvana mums katram.

Un nesot iedrošinājumu gan draudzei, gan sev pašiem, nepazaudēt savu modrību būt redzīgiem savā ikdienā dziedājām dziesmu “Cēlies un ej”, kur dziesmas noslēgumā ir vārdi: “Lai Tava dzīve nepieder pašam, lai tava sirds deg mīlestībā. Ļauj, lai caur tevi Dievs dara darbu, ļauj, lai caur tevi Dievu ierauga.”

Kas gan vēl nozīmīgāks, kā ļaut Dievam mūsos augt un mums pašiem iet mazumā.

Prieks redzēt, ka Sakas draudzē ir kalpojošas sirdis, kas arī katru svētdienu kalpo ar mūziku, ar vārdu, ka ir bērni un jaunieši, kas ļauj, lai caur viņu dzīvēm, Kristus tiek ieraudzīts. Lai šis darbs tiek svētīts.

Būtu Kristus sadraudzība, Kristus draudzē, tas vienmēr ir stiprinoš un mīlestības piepildīts laiks. Jā, mēs braucām, lai kalpotu, bet pavisam noteikti mēs devāmies mājup ar piepildītām sirdīm, jo draudzes cilvēki kalpoja mums, un pāri visam Kristus pats bija mūsu vidū.

Rudens ir pļaujas, ražas ievākšanas un pateicības laiks, tomēr nav jāaizmirst, ka tas, kas ar asarām sēj, ar gavilēm pļaus. Lai tēvu ticības celmlaužu liecība rosina mūs katru darboties uzdevumā, ko mums devis mūsu Kungs Jēzus Kristus!

Enoks Biķis, Edgars Mažis, Verners Šteinbergs.

Foto autori: Edgars Purmalis- Vaiņodē, Sergejs Hmeļnickis –Rucavā, Verners Šteinbergs – Sakā.

Foto: Pēteris Aļļe